MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 31 grudnia 1969 r. Nr 53*)

TREŚĆ:

Poz.

UCHWAŁY SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ:

420 — z dnia 22 grudnia 1969 r. o narodowym planie gospodarczym na 1970 r. 933

421 — z dnia 22 grudnia 1969 r. w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Rządu z wykonania narodowego planu gospodarczego w 1968 r., sprawozdania Rządu z wykonania budżetu Państwa za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1968 r. oraz w sprawie udzielenia Rządowi absolutorium za ten okres 949

422 — z dnia 20 grudnia 1969 r. w sprawie obsadzenia mandatu poselskiego w okręgu wyborczym nr 50 (Tomaszów Mazowiecki) 950

ZARZĄDZENIA:

423 — Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 1969 r. w sprawie finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych w okresie przejściowym 1970 r. 950

424 — Ministra Rolnictwa z dnia 15 grudnia 1969 r. w sprawie ceny, warunków i trybu sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych 953

OBWIESZCZENIA:

425 — Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 15 grudnia 1969 r. w sprawie ogłoszenia ustanowionych norm branżowych 957

426 — Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 30 grudnia 1969 r. w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych 963

420

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 22 grudnia 1969 r.

o narodowym planie gospodarczym na 1970 r.

I. Podstawowe zadania planu.

1. Podstawowym zadaniem planu na 1970 r. jest dokonanie postępu w unowocześnianiu struktury gospodarczej kraju i przechodzenie do intensywnych form gospodarowania przy równoczesnym ograniczaniu i przezwyciężaniu powstałych w ubiegłych latach dysproporcji i trudności w gospodarce narodowej.

2. Szczególnie istotnym zadaniem jest prowadzenie odpowiedniej polityki inwestycyjnej. Powinna się ona zwłaszcza wyrażać w dostosowaniu wielkości inwestycji do realnych możliwości kraju oraz w prawidłowym rozdziale środków inwestycyjnych. Należy skoncentrować się na inwestycjach kontynuowanych, o podstawowym znaczeniu dla gospodarki, w tym zwłaszcza oddawanych do użytku w latach 1970 i 1971, oraz podejmować takie nowe inwestycje, które ułatwią przezwyciężanie napięć i zgodne są z zasadą selektywnego rozwoju w przyszłym planie 5-letnim.

3. W całej gospodarce narodowej należy zwrócić w 1970 r. uwagę na wprowadzenie szerokiego programu oszczędności w zużyciu środków materialnych, realizowanego zarówno w organach administracji oraz w innych jednostkach budżetowych, jak również w przedsiębiorstwach produkcyjnych i usługowych.

4. W 1970 r. niezbędne jest zapewnienie, w znacznie pełniejszej niż dotychczas skali, wdrożenia wyników postępu naukowo-technicznego w procesach produkcji. Jednocześnie konieczne jest wydatniejsze zacieśnienie współpracy jednostek zaplecza naukowo-badawczego z przemysłem.

5. Należy zapewnić dalszy wzrost obrotów handlu zagranicznego, w tym zwłaszcza rozszerzenie eksportu, ze szczególnym uwzględnieniem towarów pochodzenia przemysłowego, przy jednoczesnym ustalaniu potrzeb importowych na uzasadnionym poziomie.

6. W rolnictwie należy zwrócić szczególną uwagę na dalszy rozwój i intensyfikację produkcji rolnej, a zwłaszcza należy położyć nacisk na dalszy rozwój produkcji zbóż i pasz.

Należy efektywnie wykorzystywać środki przeznaczone dla potrzeb rolnictwa w celu niwelowania następstw suszy w 1969 r., zwłaszcza przez wzmożoną troskę o stan pogłowia bydła i trzody chlewnej.

Zapewnienie odpowiednich warunków do rozwoju produkcji rolnej wymaga prawidłowego wykorzystania nakładów inwestycyjnych oraz wzrostu dostaw środków produkcji dla potrzeb wsi, w tym zwłaszcza nawozów mineralnych, ciągników, maszyn i narzędzi rolniczych, jak również materiałów budowlanych.

7. Należy zapewnić dalszy, dostosowany do realnych możliwości gospodarczych kraju, wzrost stopy życiowej ludności. W tym celu należy powiększać produkcję towarów

*) Ostatni numer w 1969 r.

rynkowych ze szczególnym uwzględnieniem tych branż przemysłu lekkiego i maszynowego, których produkcja jest najbardziej poszukiwana przez nabywców. Ważnym zadaniem powinno być rozszerzenie i usprawnienie działalności usługowej dla ludności, zwłaszcza w dziedzinach, w których istniejące potrzeby nie są w pełni zaspokojone. Należy również wykorzystać wszystkie możliwości poprawy sytuacji mieszkaniowej ludności.

8. Wyrazem zasadniczego zwiększenia intensywnych czynników rozwoju we wzroście dochodu narodowego powinno być uzyskanie wydatniejszego niż dotychczas postępu w obniżce kosztów we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej, obniżce materiałochłonności i importochłonności produkcji oraz wyraźne zaostrzenie oszczędności paliw i energii. Jednocześnie konieczne jest osiągnięcie postępu w zakresie jakości produkcji.

9. Zgodnie z wymogami intensywnego rozwoju w 1970 r. należy zapewnić przyśpieszenie tempa wzrostu wydajności pracy w oparciu o postęp techniczny i organizacyjny. Wzrost zatrudnienia powinien być w pełni oparty o faktyczne potrzeby produkcji i usług w dostosowaniu do przyrostu zatrudnienia wynikającego z bilansów siły roboczej.

II. Dochód narodowy.

1. Zakłada się, że dochód narodowy wytworzony wzrośnie w 1970 r. o około 5,8% w porównaniu z przewidywanym poziomem w 1969 r. Podstawowym elementem wzrostu dochodu narodowego powinien być dalszy wzrost produkcji czystej przemysłu uspołecznionego o 7,2%. W konsekwencji udział przemysłu w dochodzie narodowym krajowym powinien się zwiększyć z 51,2% w 1969 r. do 51,7% w 1970 r. Szacuje się, że dochód narodowy do podziału będzie w 1970 r. o około 5,3% wyższy niż w 1969 r.

2. Zakłada się, że spożycie dóbr konsumpcyjnych przez ludność wzrośnie w 1970 r. w porównaniu z poziomem osiągniętym w 1969 r. o około 4,1%, co w przeliczeniu na 1 mieszkańca oznacza wzrost o około 3,3%. Zadania te powinny być osiągnięte przez wzrost spożycia dóbr konsumpcyjnych z dochodów osobistych ludności o około 4,1% oraz wzrost o około 3,6% spożycia dóbr konsumpcyjnych związanego ze świadczonymi bezpośrednio dla ludności usługami niematerialnymi ze środków budżetu państwa, uspołecznionych przedsiębiorstw i innych jednostek gospodarki uspołecznionej.

3. Zakłada się, że akumulowana część dochodu narodowego w 1970 r. wzrośnie o około 3,5% w porównaniu z 1969 r.

Podstawowy składnik akumulowanej części dochodu narodowego — inwestycje netto — wzrośnie w 1970 r. o około 0,5%. Szacuje się, że udział inwestycji netto w dochodzie narodowym do podziału w 1970 r. wyniesie 19,2% wobec 20,1% w przewidywanym wykonaniu planu w 1969 r.

Przyrost zapasów i rezerw w gospodarce narodowej zakłada się na 1970 r. w wysokości 45,5 mld zł, czyli 6,3% dochodu narodowego do podziału.

III. Przemysł.

1. Do podstawowych zadań w przemyśle w 1970 r. należy umacnianie intensywnych czynników rozwoju oraz uzyskanie poprawy relacji ekonomicznych w szczególności przez przyśpieszenie wzrostu wydajności pracy, obniżenie materiałochłonności i importochłonności produkcji, poprawę jakości wyrobów, zwiększenie rytmiczności produkcji oraz przez wyższą efektywność inwestycji i bardziej racjonalne wykorzystanie środków trwałych.

2. Należy dążyć do zlikwidowania bądź ograniczenia napięć występujących w gospodarce narodowej w poprzednich latach.

W dziedzinie zaopatrzenia i gospodarki materiałowej należy osiągnąć poprawę zaopatrzenia przede wszystkim w zakresie materiałów budowlanych, wyrobów hutniczych, metali nieżelaznych, artykułów chemicznych oraz dostaw kooperacyjnych, co szczególnie dotyczy przemysłu maszynowego. Usprawnienie procesu zaopatrzenia i gospodarki materiałowej wymaga prowadzenia precyzyjnego i wszechstronnego bilansowania grup i asortymentów wyrobów, oszczędnego gospodarowania surowcami i materiałami w celu eliminowania nadmiernego ich zużycia oraz możliwie pełnego zagospodarowania surowców wtórnych.

Szczególnie ważnym zadaniem przemysłu z punktu widzenia ogólnopaństwowych interesów i potrzeb płatniczych kraju jest zapewnienie maksymalnego wzrostu eksportu.

W dziedzinie dostaw wyrobów przemysłowych na rynek należy uzyskać poprawę zaopatrzenia m. in. w zakresie poszczególnych wyrobów pochodzących z przemysłu maszynowego, lekkiego i materiałów budowlanych przy lepszym dostosowaniu struktury asortymentowej do potrzeb rynku.

W dziedzinie produkcji przeznaczonej dla inwestycji krajowych należy zapewnić realizowanie zasady koncentrowania dostaw dla inwestycji oddawanych do użytku w 1970 r. i 1971 r.

3. Realizując zadania produkcyjne należy zapewnić właściwe rozmieszczenie zadań i środków pomiędzy zjednoczenia i przedsiębiorstwa oraz prawidłowo ukierunkowane sterowanie realizacją planu, tak aby nie dopuszczać do powstawania nadmiernych zapasów.

W związku z tym niezbędne jest wzmożenie dyscypliny wykonania planu.

4. W ramach ogólnych założeń dotyczących rozwoju przemysłu należy:

— zapewnić preferencje rozwoju branż i przedsiębiorstw o wyższej efektywności produkcji, ze szczególnym uwzględnieniem najbardziej nowoczesnych grup wyrobów decydujących o podniesieniu poziomu nowoczesności produkcji i rozszerzeniu możliwości eksportowych, przy równoczesnym eliminowaniu z produkcji wyrobów przestarzałych,

— dążyć do podnoszenia jakości wyrobów oraz do intensywnego wdrażania nowych uruchomień,

— zapewnić rozwój i terminowe uruchamianie produkcji nowych wyrobów,

— zapewnić przestrzeganie reżimu technologicznego we wszystkich gałęziach produkcji, a także dostosowanie asortymentowe i jakościowe produkcji do potrzeb odbiorców.

5. W toku realizacji planu w 1970 r. należy zapewnić jak najpełniejsze wykorzystanie zdolności produkcyjnych w przemyśle surowcowo-wydobywczym, w przemysłach wytwarzających artykuły zaopatrzeniowe oraz towary na eksport, a także produkujących na cele kooperacyjne.

Wykorzystywanie zdolności produkcyjnych w przemyśle przetwórczym powinno być dostosowane do możliwości zbytu przy uwzględnieniu wynikających z planu możliwości zaopatrzenia w surowce i materiały oraz elementy kooperacyjne.

6. Ważnym zadaniem przemysłu powinna być stała poprawa stanu higieny i bezpieczeństwa pracy w zakładach i na stanowiskach roboczych. W tym celu należy m. in. zapewnić stosowny do potrzeb wzrost produkcji urządzeń związanych z poprawą bezpieczeństwa i higieny pracy oraz właściwy wzrost produkcji odzieży ochronnej i sprzętu ochrony osobistej.

7. Zakłada się, że wartość produkcji globalnej przemysłu uspołecznionego liczona w cenach porównywalnych wzrośnie w 1970 r. do około 1.088,8 mld zł, to jest o 7,[illegible] w porównaniu z 1969 r.

8. Szacuje się, że w 1970 r. struktura gałęziowa produkcji przemysłowej oraz tempo wzrostu produkcji poszczególnych gałęzi przemysłu będzie kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Wartość produkcji w 1970 r. w mln zł	Struktura gałęziowa produkcji w 1970 r. w %	Wskaźnik wzrostu wartości produkcji 1970 r. / 1969 r. %
Wartość produkcji globalnej w cenach porównywalnych — ogółem	1.088.848,0	100,0	107,3
Wytwarzanie energii elektrycznej i cieplnej	25.471,5	2,3	107,9
Przemysł paliw	78.865,0	7,2	106,0
Hutnictwo żelaza (łącznie z wydobyciem rud)	80.199,0	7,4	105,0
Hutnictwo metali nieżelaznych (łącznie z wydobyciem rud)	22.790,0	2,1	108,3
Przemysł maszynowy ogółem	333.111,2	30,6	110,0
z tego:			
— przemysł maszynowy i konstrukcji metalowych	87.647,4	8,1	107,3
— przemysł elektrotechniczny	66.164,3	6,1	113,6
— przemysł środków transportu	120.235,5	11,0	109,9
— przemysł metalowy	59.064,0	5,4	109,7
Przemysł chemiczny	114.160,2	10,5	112,8
Przemysł gumowy	14.326,7	1,3	113,1
Przemysł materiałów budowlanych	32.102,0	2,9	106,2
Przemysł szklarski	6.725,4	0,6	106,3
Przemysł porcelanowo-fajansowy	2.235,2	0,2	106,6
Przemysł drzewny	36.013,2	3,3	106,0
Przemysł papierniczy	13.179,0	1,2	103,0
Przemysł poligraficzny	6.103,1	0,6	104,5
Przemysł włókienniczy (łącznie z dziewiarskim)	82.570,2	7,6	106,6
Przemysł odzieżowy (z wyjątkiem produkcji odzieży skórzanej, futrzanej i dzianej)	32.238,8	3,0	107,7
Przemysł skórzano-obuwniczy	20.907,7	1,9	104,9
Przemysł spożywczy	167.602,9	15,4	101,7
Przemysł solny	591,0	0,1	105,2
Inne gałęzie przemysłu	19.655,9	1,8	109,4

Przemysł wytwarzający energię elektryczną i cieplną.

Produkcja energii elektrycznej w 1970 r. powinna osiągnąć poziom 65,0 mld kWh, tj. o 8,0% więcej w porównaniu z 1969 r., w tym w energetyce zawodowej 56,0 mld kWh, to jest o 7,9%.

W celu zapewnienia wykonania programu produkcyjnego należy w 1970 r. przekazać do eksploatacji 1.117,5 MW nowych mocy produkcyjnych, z tego 938,5 MW w elektrowniach i elektrociepłowniach zawodowych, około 98 MW w elektrowniach przemysłowych i 81 MW w elektrowni wodnej Włocławek (CUGW).

Przyrosty mocy powinny zostać uzyskane przede wszystkim w następujących elektrowniach: Łagisza II — 250 MW, Turów II — 200 MW, Łaziska II — 200 MW, Żydowo — 150 MW, Włocławek 81 MW.

Dla zapewnienia rozwoju produkcji energii elektrycznej w latach następnych należy w 1970 r. między innymi kontynuować budowę elektrowni Kozienice i Rybnik oraz rozpocząć roboty przygotowawcze na budowie elektrowni Pątnów II.

Przemysł paliw.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu paliw powinna w 1970 r. osiągnąć następujący poziom:

— węgla kamiennego 140 mln ton, co oznacza wzrost o 3,7% w porównaniu z 1969 r., w tym węgla typu 35/ROW 6,4 mln ton, co stanowi wzrost o 24,2%;
— węgla brunatnego 31,4 mln ton, co stanowi wzrost o 3,8%;
— ropy naftowej 500 tys. ton, co stanowi wzrost o 14,1%;
— gazu ziemnego 5,1 mld Nm³, co stanowi wzrost o 35,1%;
— przerobu ropy naftowej 7.400 tys. ton, co stanowi wzrost o 7,6%;
— koksu 16.190 tys. ton, co stanowi wzrost o 0,2%.

W celu zapewnienia wzrostu wydobycia węgla kamiennego należy w 1970 r. między innymi:

— zapewnić pełne wykorzystanie mocy produkcyjnych w czynnych kopalniach i zakładach górniczych;
— skrócić okres dochodzenia do projektowych zdolności produkcyjnych nowo uruchomionych obiektów;
— kontynuować budowę i rozbudowę nowych kopalń węgla koksującego w Rybnickim Okręgu Węglowym, a w szczególności: „Jastrzębie", „Moszczenica", „Zofiówka" i „Borynia";
— kontynuować budowę nowej kopalni węgla energetycznego „Staszic";
— kontynuować rozbudowę i modernizację czynnych kopalń węgla energetycznego oraz rozbudowę i budowę nowych zakładów mechanicznej przeróbki węgla;
— oddać do eksploatacji 8 nowych poziomów wydobywczych.

W zakresie górnictwa węgla brunatnego należy kontynuować budowę kopalni odkrywkowej „Jóźwin", z której pierwsze wydobycie w wysokości 0,6 mln ton zostanie uzyskane w 1971 r.

Równocześnie należy dążyć do zwiększenia zużycia węgla brunatnego przez maksymalne wykorzystanie zdolności produkcyjnych w elektrowniach pracujących na tym paliwie, a w szczególności w elektrowni Turów.

W 1970 r. należy prowadzić wiercenia eksploatacyjne dla zapewnienia planowanego wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego. Należy również prowadzić wiercenia geologiczno-poszukiwawcze dla uzyskania w 1970 r. przyrostu zasobów ropy naftowej w wysokości 4.000 tys. ton i gazu ziemnego 19.000 mln m³.

W 1970 r. należy oddać do eksploatacji gazociągi: Warszawa — Włocławek z tłoczniami gazu w rejonie Jarosławia i Puław, Garki — Krobia — Śrem i Bydgoszcz — Grudziądz wraz z tłocznią oraz rozpocząć budowę gazociągów: Garki — Kalisz — Turek do elektrowni „Adamów" i Krobia — Głogów.

Hutnictwo żelaza.

Produkcja ważniejszych wyrobów hutnictwa żelaza powinna w 1970 r. osiągnąć następujący poziom:

— wyrobów walcowanych 8.000 tys. ton, co stanowi wzrost o 4,6% w porównaniu z 1969 r., w tym wyrobów walcowanych ze stali jakościowej 1.200 tys. ton, co stanowi wzrost o 8,6%;
— rur stalowych 740 tys. ton, co stanowi wzrost o 9%.

W 1970 r. powinny być oddane do użytku następujące obiekty: walcarka wielowalcowa typu „Sędzimir" w Hucie

im. Lenina, II etap wytwórni rur zgrzewanych w Hucie im. Lenina, wydział rur spiralnie spawanych w Hucie „Ferrum", I etap wydziału profili zimno giętych w Bochni. Powinna być również zakończona w 1970 r. modernizacja walcowni ciągłej blachy gorąco walcowanej w Hucie im. Lenina.

W ramach inwestycji nowo rozpoczynanych w 1970 r. powinna być rozpoczęta budowa następujących obiektów:

— kompleksu baterii koksowniczych nr 11 i 12 w Hucie im. Lenina;
— pieca normalizacyjnego w ramach dozbrojenia walcowni blach w Hucie „Pokój".

Hutnictwo metali nieżelaznych.

Produkcja podstawowych metali nieżelaznych powinna w 1970 r. osiągnąć następujący poziom:

— aluminium 98,6 tys. ton, co stanowi wzrost o 2,4% w porównaniu z 1969 r.;
— cynku 228 tys. ton, co stanowi wzrost o 7%;
— miedzi elektrolitycznej 70 tys. ton, co stanowi wzrost o 28,4%;
— ołowiu 59 tys. ton, co stanowi wzrost o 16,1%.

W 1970 r. należy kontynuować budowę kopalni miedzi „Lubin" i „Polkowice", budowę kopalni rud cynkowo-ołowiowych „Olkusz" oraz nowego rejonu eksploatacyjnego przy kopalni „Orzeł Biały". W 1970 r. powinna być również zakończona budowa II etapu kopalni cynku „Trzebionka" oraz II etapu walcowni folii aluminiowej w Zakładach Metali Lekkich „Kęty".

W ramach inwestycji nowo rozpoczynanych w 1970 r. powinna być rozpoczęta budowa wydziału ciągłego odlewania miedzi w Hucie im. Waleckiego w Legnicy.

Przemysł maszynowy i konstrukcji metalowych, elektrotechniczny, środków transportu i metalowy.

Zakłada się, że produkcja ważniejszych maszyn i urządzeń oraz środków transportu osiągnie w 1970 r. następujący poziom:

1) w zakresie przemysłu maszynowego i konstrukcji metalowych:
   — obrabiarek do metali skrawających 33,6 tys. sztuk o wartości około 3.852,2 mln zł w cenach porównywalnych, co stanowi wzrost o 8,4%;
   — maszyn do obróbki plastycznej metali 11,2 tys. ton o wartości 442,3 mln zł w cenach porównywalnych, co stanowi wzrost o 3,9%;
   — łożysk tocznych 54 mln sztuk, co stanowi wzrost o 15,9%;
   — maszyn i narzędzi rolniczych oraz dla gospodarki leśnej o wartości około 5.684 mln zł w cenach porównywalnych, co stanowi wzrost o 9,8%;
   — maszyn górniczych o wartości 4.665 mln zł w cenach porównywalnych, co stanowi wzrost o 1,4%, w tym 40 sztuk wrębiarek oraz 13,3 tys. sztuk stojaków hydraulicznych;
   — maszyn papierniczych 7,1 tys. ton, co stanowi wzrost o 7,6%;
   — maszyn do robót ziemnych, budowlanych i drogowych 97,3 tys. ton, co stanowi wzrost o 5,5%;
   — kotłów parowych wodnorurkowych 154 sztuk, o wydajności 5.200 tp/h, co oznacza wzrost w porównaniu z 1969 r. o 15,5%;
   — turbin parowych energetycznych 13 sztuk o łącznej mocy 1.008 MW, co stanowi 78,6% poziomu produkcji z 1969 r.;
2) w zakresie przemysłu elektrotechnicznego:
   — maszyn elektrycznych wirujących łącznie z mikrosilnikami 7.766,4 MW, co stanowi wzrost o 11,2% w porównaniu z 1969 r.;
   — automatycznych central telefonicznych miejskich 62 tys. NN;
   — odbiorników radiowych i radioli 1.050 tys. sztuk, co stanowi wzrost o 19,3%;
   — odbiorników telewizyjnych 610 tys. sztuk, co stanowi wzrost o 3,4%;
3) w zakresie przemysłu środków transportu:
   — lokomotyw spalinowych na tor szeroki i normalny 346 sztuk, co stanowi 100% poziomu produkcji 1969 r. w tym lokomotyw o mocy 750—800 KM 140 sztuk;
   — lokomotyw elektrycznych na tor szeroki i normalny 75 sztuk, co stanowi 85,2% poziomu produkcji z 1969 r.;
   — wagonów osobowych i usługowych na tor szeroki i normalny 576 sztuk, co stanowi 97% poziomu produkcji z 1969 r.;
   — wagonów towarowych na tor szeroki i normalny 15.421 sztuk, co stanowi wzrost o 7,4%;
   — samochodów osobowych i ciężarowych łącznie 104.270 sztuk, co stanowi wzrost o 15,3%, w tym samochodów ciężarowych 36.770 sztuk;
   — ciągników dwuosiowych 46,3 tys. sztuk, co stanowi wzrost o 4,7%, w tym 18 tys. sztuk ciągników C-330 oraz 500 sztuk ciągników C-385;
   — statków powyżej 100 DWT 57 sztuk o łącznym tonażu 522,2 tys. DWT, co stanowi wzrost o 11,6% w porównaniu z 1969 r.

W 1970 r. należy między innymi:

— przedsięwziąć niezbędne środki organizacyjno-techniczne zapewniające pełne wykonanie zadań eksportowych w zakresie wyrobów przemysłu maszynowego oraz dalsze zwiększenie produkcji wyrobów charakteryzujących się opłacalnością eksportu i popytem na rynkach zagranicznych;
— zapewnić pokrycie krajowych potrzeb inwestycyjnych w zakresie maszyn i urządzeń, przy nieprzekraczaniu obowiązujących terminów dostaw;
— przedsięwziąć niezbędne środki w celu usunięcia dysproporcji między produkcją finalną a bazą kooperacyjną przez zapewnienie odpowiedniego rozwoju bazy produkcyjnej półfabrykatów oraz podzespołów i elementów a w szczególności odlewów, odkuwek, przekładni, hydrauliki siłowej, silników elektrycznych i podzespołów elektronicznych;
— dokonać intensyfikacji prac konstrukcyjnych w zakresie stałego obniżania ciężaru produkowanych maszyn i urządzeń;
— przedsięwziąć niezbędne kroki organizacyjno-techniczne dla zapewnienia pełnej realizacji dostaw części zamiennych do będących w eksploatacji i bieżąco produkowanych maszyn, urządzeń i środków transportu;
— dołożyć starań w celu zapewnienia niezbędnych wielkości dostaw na rynek wewnętrzny ze szczególnym zwróceniem uwagi na podwyższenie jakości i rozszerzenie asortymentu produkcji artykułów trwałego użytku i gospodarstwa domowego, w tym również drobnych artykułów wchodzących w skład grupy „1001 drobiazgów";
— podjąć odpowiednie kroki organizacyjno-techniczne w celu osiągnięcia polepszenia określonych planem wskaźników ekonomicznych przemysłu maszynowego.

W 1970 r. należy oddać do użytku między innymi następujące nowe obiekty:

Tight bind

— odlewnię staliwa i metali kolorowych o zdolności produkcyjnej 14 tys. ton rocznie, wytwórnię przekładni zębatych o zdolności produkcyjnej 900 ton rocznie w Zakładach Mechanicznych w Elblągu;
— odlewnię „B" o zdolności produkcyjnej 25 tys. ton rocznie w Odlewni Żeliwa w Śremie;
— cynkownię drutu o zdolności produkcyjnej 18 tys. ton rocznie w Zakładach Przemysłowych im. Komuny Paryskiej w Radomsku;
— odlewnię staliwa o zdolności produkcyjnej 22,5 tys. ton rocznie w Zakładach Metalurgicznych Przemysłu Maszyn Budowlanych w Końskich;
— oddział produkcji szlifierek o zdolności produkcyjnej 1518 sztuk rocznie w Zakładach Mechanicznych im. Strzelczyka w Łodzi;
— oddział w Bielsku Podlaskim o zdolności produkcyjnej 3,3 tys. ton rocznie Fabryki Przyrządów i Uchwytów w Białymstoku.

W ramach środków inwestycyjnych należy w 1970 r. rozpocząć między innymi następujące nowe zadania inwestycyjne:
— rozbudowę i modernizację Kieleckiej Fabryki Pomp w Białogonie;
— budowę Wydziału Mechanicznego II w Zakładach Budowy Urządzeń Chemicznych i Armatury w Kielcach;
— modernizację Odlewni Sanitarii w Zakładach Metalurgicznych w Przemkowie;
— rozbudowę wydziału sprzęgieł elektromagnetycznych w Fabryce Urządzeń Mechanicznych w Ostrzeszowie;
— rozbudowę Zakładów Sprzętu Mechanicznego „Praszka" w celu uruchomienia produkcji hamulców;
— budowę oddziału produkcji narzędzi pomiarowych w Fabryce Wyrobów Precyzyjnych im. K. Świerczewskiego w Warszawie.

Przemysł chemiczny i gumowy.

W celu zwiększenia zaopatrzenia gospodarki narodowej w półprodukty i wyroby chemiczne, uzyskania maksymalnego ich eksportu oraz dostaw artykułów chemicznych na rynek — produkcja podstawowych wyrobów przemysłu chemicznego powinna w 1970 r. osiągnąć co najmniej następujący poziom:
— siarki — 3,0 mln ton, co stanowi wzrost o 42,9% w porównaniu z 1969 r.;
— nawozów azotowych (w przeliczeniu na czysty składnik) — 1.080 tys. ton, co stanowi wzrost o 13,8%;
— nawozów fosforowych (w przeliczeniu na czysty składnik) — 692 tys. ton, co stanowi wzrost o 22,5%;
— tworzyw sztucznych — 278,2 tys. ton, co stanowi wzrost o 15,1%;
— włókien chemicznych 139,3 tys. ton, co stanowi wzrost o 6,5%, w tym włókien syntetycznych 55,9 tys. ton, co stanowi wzrost o 17,9%;
— kauczuku syntetycznego — 69,0 tys. ton, co stanowi wzrost o 43,8%;
— proszków do prania 121 tys. ton, co stanowi wzrost o 12,9% (w tym syntetycznych 34,6 tys. ton, co stanowi wzrost o 41,8%);
— wyrobów farmaceutycznych — 12,0 mld zł według cen porównywalnych, co stanowi wzrost o 10,4%;
— opon trakcyjnych 4.640 tys. sztuk, co stanowi wzrost o 10%;
— obuwia gumowego 34,8 mln par, co stanowi wzrost o 11,5%.

W celu realizacji zadań przemysłu chemicznego w 1970 r. należy dokonać usprawnień techniczno-organizacyjnych zmierzających do maksymalnego wykorzystania istniejących mocy produkcyjnych oraz osiągnąć skrócenie okresów dochodzenia do projektowych zdolności produkcyjnych nowo uruchomionych obiektów.

Środki przeznaczone na działalność inwestycyjną w przemyśle chemicznym powinny zapewnić realizację w 1970 r. między innymi następujących ważniejszych przedsięwzięć:
— oddanie do eksploatacji:
— nowych zdolności produkcyjnych siarki w kopalniach otworowych „Grzybów" i „Jeziórko" w łącznej wysokości 850 tys. ton siarki rocznie;
— wytwórni butadienu o zdolności produkcyjnej 75 tys. ton rocznie w Mazowieckich Zakładach Rafineryjnych i Petrochemicznych w Płocku;
— wytwórni nawozów kompleksowych o zdolności produkcyjnej 110 tys. ton w przeliczeniu na P_2O_5 w Zakładach Chemicznych „Police";
— III oddziału kordu poliamidowego o zdolności produkcyjnej 7,0 tys. ton rocznie w Zakładach Włókien Sztucznych „Stilon" w Gorzowie; instalacji tereftalanu dwumetylu o zdolności produkcyjnej 15 tys. ton rocznie — w Zakładach Włókien Sztucznych „Elana" w Toruniu; bloku tomofanowego w Tomaszowskich Zakładach Włókien Sztucznych o zdolności produkcyjnej 3.000 ton tomofanu rocznie;
— Zakładu Obuwia Gumowego „Teofilów" w Łodzi z przyrostem w 1970 r. zdolności produkcyjnej 10 mln par;
— rozpoczęcie budowy:
— instalacji do ekstrakcji aromatów z dealkilacją o zdolności produkcyjnej 480 tys. ton wsadu rocznie, IV instalacji reformingu benzyn o zdolności produkcyjnej 300 tys. ton rocznie w Mazowieckich Zakładach Rafineryjnych i Petrochemicznych w Płocku;
— III wytwórni styrenu o zdolności produkcyjnej 30 tys. ton rocznie oraz wytwórni kopolimerów o zdolności produkcyjnej 12 tys. ton rocznie w Zakładach Chemicznych „Oświęcim";
— oddziału półproduktów WT 17 o zdolności produkcyjnej 700 ton rocznie oraz oddziału barwników bolaktynowych o zdolności produkcyjnej około 300 ton rocznie — w Zakładach Przemysłu Barwników „Boruta" w Zgierzu;
— oddziału polwinitu o zdolności produkcyjnej 0,0 tys. ton rocznie — w Zakładach Chemicznych „Krywald";
— oddziału płytek podłogowych o zdolności produkcyjnej 2,5 mln m² rocznie w Zakładach Chemicznych „Boryszew".

Przemysł materiałów budowlanych.

Produkcja ważniejszych wyrobów w przemyśle materiałów budowlanych powinna osiągnąć w 1970 r. co najmniej następujący poziom:
— cementu 12,5 mln ton, co stanowi wzrost o 5,4% w porównaniu z 1969 r.;
— materiałów ściennych w przeliczeniu na cegłę 8.000 mln sztuk, co stanowi wzrost o 11,1%;
— materiałów dachowych 74,6 mln m² krycia, co stanowi wzrost o 5,2%.

W 1970 r. należy przekazać do eksploatacji następujące ważniejsze nowe obiekty:
— Cementownię Chełm II o zdolności produkcyjnej 1200 tys. ton cementu rocznie;
— oddział produkcji wapna w Zakładach Przemysłu Wapienniczego Kowala (woj. kieleckie) o zdolności produkcyjnej 230 tys. ton rocznie;
— Cegielnię Winiary (woj. poznańskie) o zdolności produkcyjnej 36 mln sztuk cegły rocznie;
— Zakłady Wapienno-Piaskowe Hedwiżyn (woj. lubelskie) o zdolności produkcyjnej 44,0 mln sztuk cegły rocznie;
— wytwórnie betonów komórkowych: w Zelisławicach (woj. kieleckie); Gorzkowicach (woj. łódzkie) i Pile (woj. poznańskie) o zdolności produkcyjnej po 120 tys. m³ betonów komórkowych rocznie każda;

Tight binding, text missing in gutter of book

W ramach inwestycji nowo rozpoczynanych w 1970 r. należy rozpocząć budowę:
— cementowni Nowiny II o zdolności produkcyjnej 830 tys. ton cementu rocznie;
— zakładu produkcji elementów budowlanych w Łagiszy o zdolności produkcyjnej 305 tys. m³ betonów komórkowych rocznie.

Przemysł szklarski i porcelanowo-fajansowy.

W zakresie przemysłu szklarskiego i porcelanowo-fajansowego należy między innymi osiągnąć w 1970 r. produkcję szkła okiennego ciągnionego w przeliczeniu na 2 mm w ilości 48 mln m², co stanowi wzrost o 3,7% w porównaniu z 1969 r., oraz ceramiki stołowej wartości 952 mln zł w cenach zbytu, co stanowi wzrost o 12,3%.

Dla osiągnięcia dalszego przyrostu produkcji należy między innymi w 1970 r.:
— przekazać do eksploatacji oddział produkcji szkła oświetleniowego w Hucie Szkła Białystok o zdolności produkcyjnej około 2.080 ton rocznie;
— przekazać do eksploatacji oddział produkcji szkła gospodarczego „Krosno III" w Krośnieńskich Hutach Szkła o zdolności produkcyjnej około 2.200 ton rocznie;
— uruchomić nowo budowane zakłady wyrobów sanitarnych „Krasnystaw" o zdolności produkcyjnej 4.500 ton rocznie;
— uruchomić nowo budowane Zakłady Kamionki Kanalizacyjnej Stąporków (woj. kieleckie) o zdolności produkcyjnej 54 tys. ton rocznie.

Przemysł drzewny.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu drzewnego w 1970 r. powinna osiągnąć następujący poziom:
— tarcicy ogółem około 6,6 mln m³, co stanowi wzrost o 1,0% w porównaniu z 1969 r.;
— płyt pilśniowych 269 tys. ton, co stanowi wzrost o 7%;
— płyt wiórowych 216 tys. m³, co stanowi wzrost o 9,5%;
— mebli ogółem o wartości 14,6 mld zł w cenach zbytu, co stanowi wzrost o 8,9%, w tym mebli drewnianych o wartości 13,5 mld zł, co stanowi wzrost o 9,3%.

W 1970 r. powinny być oddane do eksploatacji:
— oddział płyt wiórowych w Hajnowskich Zakładach Przemysłu Drzewnego w Hajnówce o zdolności produkcyjnej 10 tys. m³ rocznie;
— oddział płyt pilśniowych porowatych w Fabryce Płyt Pilśniowych w Przemyślu o zdolności produkcyjnej 36 tys. ton rocznie;
— oddział lakierowania płyt pilśniowych w Fabryce Płyt Pilśniowych w Czarnkowie o zdolności produkcyjnej 3 mln m² rocznie.

W ramach inwestycji nowo rozpoczynanych w 1970 r. należy rozpocząć budowę oddziału płyt wiórowych w Bystrzyckich Zakładach Przemysłu Zapałczanego w Bystrzycy Kłodzkiej i oddziału płyt wiórowych w Wielkopolskich Zakładach Przemysłu Sklejkowego w Ostrowie Wielkopolskim o łącznej zdolności produkcyjnej 30 tys. m³ rocznie.

Przemysł papierniczy.

W 1970 r. produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu papierniczego powinna osiągnąć następujący poziom:
— celulozy ogółem 463—465 tys. ton, co oznaczać będzie w zasadzie utrzymanie produkcji na poziomie 1969 r.;
— papieru ogółem 765,9 tys. ton, co stanowi wzrost o 8,8% w porównaniu z 1969 r.;
— tektury ogółem 187,6 tys. ton, co stanowi wzrost o 1,4%;
— tektury falistej 133 tys. ton, co stanowi wzrost o 8,1%.

W 1970 r. powinny być oddane do eksploatacji: I maszyna papiernicza w Zakładach Celulozy i Papieru w Świeciu, II maszyna papiernicza w Kostrzyńskiej Fabryce Celulozy i Papieru w Kostrzynie oraz maszyna do produkcji tektury falistej w Bystrzyckich Zakładach Wyrobów Papierowych w Bystrzycy.

Należy kontynuować w 1970 r. budowę: II maszyny papierniczej w Zakładach Celulozy i Papieru w Świeciu, Kieleckich Zakładów Wyrobów Papierowych w Kielcach oraz oddziału tektury falistej w Chojnowskich Zakładach Wyrobów Papierowych w Chojnowie.

Należy rozpocząć w 1970 r. budowę maszyny papierniczej III do produkcji papieru toaletowego w Jeleniogórskich Zakładach Papierniczych w Piechowicach.

W zakresie gospodarki papierem i opakowaniami papierowymi należy zintensyfikować odzysk opakowań i wtórne ich wykorzystanie, szczególnie pudeł tekturowych po artykułach spożywczych i przemysłowych.

W produkcji papieru i tektury należy w 1970 r. w znacznie większym stopniu wykorzystywać makulaturę.

Przemysł lekki (włókienniczy, odzieżowy i skórzano-obuwniczy).

Zasadniczym zadaniem przemysłu lekkiego w 1970 r. jest pokrycie zapotrzebowania rynku wewnętrznego na podstawowe wyroby tego przemysłu oraz rozwijanie eksportu przy zapewnieniu poprawy jego opłacalności.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu lekkiego powinna w 1970 r. osiągnąć następujący poziom:
— tkanin bawełnianych i bawełnopodobnych wykończonych 878,6 mln mb, co stanowi wzrost o 3,9% w porównaniu z 1969 r.;
— tkanin wełnianych i wełnopodobnych wykończonych 89,0 mln mb, co stanowi wzrost o 0,9%;
— tkanin lnianych i pakulanych wykończonych 126,1 mln mb, co stanowi wzrost o 5,5%;
— tkanin jedwabnych wykończonych 154,2 mln mb, co stanowi wzrost o 1,6%;
— wyrobów dziewiarskich 267,9 mln sztuk, co stanowi wzrost o 8,3%;
— wyrobów pończoszniczych 122,6 mln par, co stanowi wzrost o 14,8%;
— obuwia z wierzchami skórzanymi i skóropodobnymi 70,15 mln par, co stanowi wzrost o 2,6%;
— obuwia z wierzchami tekstylnymi 38,55 mln par, co stanowi wzrost o 16,4%.

W 1970 r. powinna nastąpić zmiana struktury asortymentowej wyrobów przemysłu lekkiego w kierunku wydatnego zwiększenia produkcji wyrobów deficytowych na rynku wewnętrznym oraz opłacalnych w eksporcie. W szczególności powinien nastąpić wysoki wzrost produkcji takich wyrobów, jak wyroby dziewiarskie z przędz teksturowanych, koszule poliamidowe, bielizna jedwabna i stylonowa damska i dziewczęca, pończochy poliamidowe oraz z przędzy teksturowanej, tkaniny bawełniane pętelkowe, poszwowo-prześcieradłowe, sukienkowe i dekoracyjne film-druk, wełniane sukienkowe wysokoprocentowe, jedwabne ortalionowe i wodoodporne, wyroby pasmanteryjne.

Należy uzyskać również zwiększenie produkcji wyrobów z udziałem włókien syntetycznych, a przede wszystkim tkanin elano-bawełnianych, elanowo-wełnianych oraz wełnianych z udziałem przędzy torlenowej.

Niezależnie od ilościowego wzrostu produkcji powinna nastąpić znaczna poprawa jakości i gatunkowości produkowanych wyrobów. Poprawę jakości i gatunkowości wyrobów należy uzyskać w wyniku szerszego zastosowania włókien syntetycznych, zwiększenia produkcji tkanin wykończonych apreturami szlachetnymi, poprawy parametrów użytkowych wyrobów, a zwłaszcza zmniejszenia kurczliwo-

Tight bindin

ści i gniotliwości tkanin oraz poprawy elastyczności wyrobów dziewiarskich. Zwrócić należy uwagę na lepsze dostosowywanie asortymentu produkcji do sezonowego zapotrzebowania.

Udział włókien chemicznych w ogólnym zużyciu surowców włókienniczych w 1970 r. powinien wynieść 49,3%, wobec 47,0% w 1969 r., w tym udział włókien syntetycznych 15,7% wobec 13,6% w 1969 r.

Środki przeznaczone na inwestycje w przemyśle lekkim powinny umożliwić zrealizowanie w 1970 r. m.in. następujących ważniejszych przedsięwzięć:

— oddanie do eksploatacji w 1970 r.:

przędzalni odpadkowej w Moszczenicy o zdolności produkcyjnej 3,4 tys. ton przędzy rocznie, przędzalni średnioprzędnej w Lubaniu I o zdolności produkcyjnej 7,0 tys. ton przędzy rocznie, tkalni bawełny w Ozorkowie o zdolności produkcyjnej 10,8 mln mb tkanin rocznie, zakładu przemysłu wełnianego w Białej Podlaskiej o zdolności produkcyjnej: przędzalnia 1,3 tys. ton przędzy rocznie i tkalnia 5,3 mln mb tkanin rocznie, przędzalni pakulanej w Szczytnie o zdolności produkcyjnej 3,2 tys. ton przędzy rocznie, zakładu produkcji firanek i koronek w Łodzi o zdolności produkcyjnej 10,3 mln m² koronek rocznie, 331 tys. m² firanek i 520 tys. m² tiulu rocznie, wykończalni tkanin w Kaliskiej Fabryce Pluszu i Aksamitu w Kaliszu o zdolności produkcyjnej 2,2 mln mb rocznie;

— kontynuowanie budowy w 1970 r.:

wykańczalni i farbiarni tkanin wełnianych w Białej Podlaskiej o zdolności produkcyjnej 6 mln mb rocznie, tkalni wełnianej w Łodzi o zdolności produkcyjnej 8,2 mln mb rocznie, tkalni i wykończalni przy Zakładach Przemysłu Wełnianego w Kętach o zdolności produkcyjnej 6 mln mb rocznie, wykończalni tkanin jedwabnych w Gorzowie Wlkp. o zdolności produkcyjnej 47 mln mb rocznie, wykończalni tkanin jedwabnych w Łomży o zdolności produkcyjnej 42,6 mln mb rocznie, zakładu dziewiarskiego „Luxpol" w Stargardzie o zdolności produkcyjnej 1,2 tys. ton dzianin rocznie, zakładu dziewiarskiego „Olimpia" w Łodzi o zdolności produkcyjnej 1,6 tys. ton dzianin rocznie, garbarni w Radomiu o zdolności produkcyjnej 12 tys. ton skóry wagi zielonej rocznie;

— rozpoczęcie budowy w 1970 r.:

garbarni we Włodawie o zdolności produkcyjnej 12 tys. ton skóry wagi zielonej rocznie, zakładu przemysłu dziewiarskiego „Wanda" w Sosnowcu o zdolności produkcyjnej 1,2 tys. ton wyrobów dziewiarskich rocznie, 2 gumowni w Nowym Targu i Otmęcie o łącznej zdolności produkcyjnej 12,5 tys. ton rocznie, zakładu konfekcji dziewiarskiej w Radomsku o zdolności produkcyjnej 1,2 tys. ton dzianin rocznie, wytwórni tkanin technicznych w Pieszycach o zdolności produkcyjnej 7,3 mln mb tkanin rocznie, wytwórni płyt paździerzowych w Wolczynie o zdolności produkcyjnej 48.930 m² płyt rocznie.

Przemysł spożywczy.

Szczególna uwaga w przemyśle spożywczym w 1970 r. powinna być zwrócona na intensyfikację produkcji artykułów spożywczych w drodze pełnego i efektywniejszego wykorzystania bazy surowcowej.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu spożywczego powinna w 1970 r. osiągnąć następujący poziom:

— mięsa z uboju 1317 tys. ton, co stanowi 96,7% poziomu produkcji z 1969 r.;
— bekonów 53 tys. ton, co stanowi wzrost o 1%;
— połowów ryb morskich 430 tys. ton, co stanowi wzrost o 8,9%;
— mleka spożywczego 1510 mln l, co stanowi wzrost o 6,3%;
— masła 121 tys. ton, co stanowi wzrost o 0,8%;
— serów dojrzałych 44 tys. ton, co stanowi wzrost o 7,3%;
— olejów i tłuszczów jadalnych 196 tys. ton, co stanowi wzrost o 6,1%, w tym margaryny 150 tys. ton;
— cukru w okresie kampanii 1585 tys. ton, co stanowi wzrost o 5,7%;
— wyrobów czekoladowych 53,2 tys. ton, co stanowi wzrost o 1,5%;
— spirytusu surowego 153,8 mln l 100°, co stanowi 77,6% poziomu produkcji z 1969 r.;
— wódek i spirytusu butelkowanego 116 mln l 100°, co stanowi 100,0% poziomu produkcji z 1969 r.;
— papierosów 73,0 mld sztuk, co stanowi wzrost o 6,4%.

W wyniku realizacji programu inwestycyjnego należy dążyć do zapewnienia niezbędnych przyrostów zdolności produkcyjnych przede wszystkim w drodze modernizacji, rekonstrukcji i rozbudowy istniejących zakładów. Zapewnić należy również rozbudowę powierzchni magazynowych, powierzchni chłodnictwa składowego, poprawę gospodarki paliwowo-energetycznej i wodno-ściekowej.

W 1970 r. należy zapewnić oddanie do eksploatacji następujących ważniejszych obiektów:

— 3 chłodni składowych w Poznaniu, Bydgoszczy i Warszawie-Zerań o łącznej pojemności 99.958 m³;
— 7 elewatorów zbożowych w Męce, Lęborku, Suwałkach, Wałczu, Łukowie, Pabianicach i Baborowie o łącznej pojemności 131 tys. ton;
— wytwórni pasz w Wyszkowie o zdolności produkcyjnej 92 tys. ton mieszanek paszowych rocznie;
— 5 zakładów mleczarskich w Radzyniu Podlaskim, Gdyni, Szczecinku, Łowiczu i Rykach o łącznej zdolności produkcyjnej około 260 mln l rocznie.

W 1970 r. należy kontynuować budowę następujących ważniejszych obiektów: chłodni w Koszalinie, zakładów mięsnych w Łukowie, Ełku, Tarnowie, przetwórni mięsnej w Rybniku, elewatorów w Człuchowie, Czerwonaku, Pyrzycach, Kaliszu, młyna w Kozłowie, kaszarni i piatkarni w Wągrowcu, wytwórni pasz w Grodkowie i Olsztynku, browaru w Sierpcu.

W 1970 r. należy rozpocząć budowę fabryki osłonek białkowych w Białej koło Makowa o zdolności produkcyjnej 50 mln mb z przewidzianą docelową zdolnością do 100 mln mb.

Ponadto należy rozpocząć budowę 3 chłodni, 3 elewatorów zbożowych oraz 2 zakładów mleczarskich.

Należy rozszerzać produkcję nowych i uszlachetnionych wyrobów dostosowanych do wymagań nowoczesnej nauki o żywności i żywieniu.

Należy wdrażać nowoczesne technologie przetwórstwa i konserwacji produktów rolnych, zmierzające do obniżenia strat, lepszego wykorzystania surowców, podniesienia jakości oraz przedłużenia trwałości artykułów żywnościowych i używek.

IV. Rozwój nauki i techniki.

W 1970 r. należy realizować selektywny rozwój nauki i techniki, koncentrując wysiłki na pracach związanych z rozwojem wybranych branż i wyrobów. W tym celu należy doprowadzić do dalszego zmniejszenia ilości rozwiązywanych problemów przy jednoczesnej koncentracji środków na opracowywaniu technologii produkcji wyrobów i wysokowydajnych materiałów stanowiących istotne mierniki postępu technicznego.

Należy doprowadzić do zwiększenia efektywności prac badawczych i szybszego ich wdrażania do praktyki oraz do jak najpełniejszego wykorzystania krajowych wynalazków i patentów. Przyspieszenie tempa zastosowań nowoczesnej techniki i technologii w przedsiębiorstwach w oparciu o lep-

Tight binding, text missing in gutter of book.

szą organizacją pracy powinno stać się podstawowym źródłem wzrostu wydajności pracy, wykorzystania rezerw produkcyjnych, poprawy jakości wyrobów i zmniejszenia zużycia materiałów.

Szczególny nacisk należy położyć na wykorzystanie w gospodarce narodowej oryginalnych rozwiązań technicznych, pozwalających na obniżenie kosztów własnych, unowocześnienie produkcji i zwiększenie produktywności przedsiębiorstw.

Nowo opracowywane konstrukcje powinny zapewnić poprawę cech użytkowych, a zwłaszcza trwałości i niezawodności, uwzględniać normy oraz w szerokim zakresie opierać się o elementy i zespoły stypizowane i zunifikowane, a także zapewnić technologiczność rozwiązań w zakresie wykonawstwa elementów i montażu podzespołów, zespołów i wyrobów finalnych.

Węzłowe problemy badawcze powinny być powiązane z problematyką rozwojową wynikającą z wytycznych do planu badań naukowych i rozwoju technicznego w latach 1971—1975, zwłaszcza w zakresie:

— rozwoju wybranych wyrobów i technologii w szczególności w przemyśle elektromaszynowym, chemicznym i hutnictwie;
— ekonomicznego wykorzystania bazy surowcowej, między innymi paliw, metali nieżelaznych, stali i drewna, oraz usprawnienia gospodarki materiałowej głównie w zakresie wyrobów chemicznych, hutniczych żelaznych i nieżelaznych;
— ekonomicznego wytwarzania i przetwarzania energii;
— dalszego rozwoju mechanizacji i automatyzacji procesów produkcyjnych w przemyśle, rolnictwie i usługach, rozwoju elektronicznej techniki cyfrowej oraz rozszerzenia zastosowania aparatury naukowo-badawczej i kontrolno-pomiarowej;
— intensyfikacji produkcji rolnej i nowych technologii w przemyśle spożywczym, zwiększenia produktywności lasów, rozwoju metod i środków skutecznej ochrony wód i powietrza oraz nowoczesnej gospodarki wodnej.

W dziedzinie bezpieczeństwa i ochrony pracy należy rozwijać badania i pozytywne wyniki wdrażać do produkcji, mając na celu poprawę klimatyzacji, wentylacji, walkę z hałasem, a także poprawę jakości i estetyki odzieży ochronnej.

Należy rozwijać badania podstawowe, zwłaszcza związane z rozwojem przemysłu maszynowego, automatyki, elektroniki, z potrzebami procesów chemicznych, aparatury badawczej, rozwojem nauk biologicznych i medycznych oraz nauk społecznych.

W celu zwiększenia efektywności badań należy usprawnić działalność placówek bazy naukowo-technicznej w drodze:

— merytorycznej integracji prac przez powiązanie placówek realizujących poszczególne fazy procesu badawczo-rozwojowego systemem umów i wzajemnych zobowiązań służących realizacji ostatecznego celu;
— organizacyjnej integracji zaplecza naukowo-technicznego przede wszystkim w wybranych branżach przemysłu; w tym celu w 1970 r. należy stworzyć organizacyjno-prawne podstawy powoływania i działalności takich zintegrowanych placówek badawczo-wdrożeniowych;
— doprowadzenia do szybkiego przechodzenia placówek naukowo-technicznych na rozrachunek gospodarczy;
— opracowania programu rozbudowy zakładowego zaplecza naukowo-technicznego przy większych zakładach i kombinatach oraz jego stopniowej realizacji;
— rozbudowy i tworzenia nowych zakładów doświadczalnych;
— większej koncentracji działalności placówek Polskiej Akademii Nauk i resortu oświaty i szkolnictwa wyższego na węzłowej problematyce badawczo-rozwojowej;
— poprawy stanu wyposażenia w aparaturę badawczą i stopnia jej wykorzystania, zwłaszcza w zakresie aparatury unikalnej, usprawnienia organizacji w zakresie informacji techniczno-ekonomicznej;
— znacznej intensyfikacji prac w zakresie oceny efektywności ekonomicznej podejmowanych prac badawczych i rozwojowych.

Wobec szczególnego znaczenia dla przyszłościowego rozwoju nauki i techniki kadr naukowych w zakresie matematyki, fizyki i chemii należy stworzyć warunki usprawniające możliwość naboru na te kierunki studiów wybitnie utalentowanej młodzieży.

Należy dążyć do zwiększenia potencjału kadrowego placówek naukowo-badawczych przez zwiększenie w ogólnym zatrudnieniu udziału pracowników wysoko kwalifikowanych ze stopniami naukowymi. W tym celu należy kontynuować otwieranie studiów doktoranckich w dyscyplinach deficytowych, a w szczególności w zakresie nauk matematyczno-przyrodniczych, fizycznych i chemicznych oraz technologii.

Szkoły wyższe, placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk oraz instytuty naukowo-badawcze kształcące kadry ze stopniami naukowymi powinny w swoich planach kształcenia uwzględniać w szczególności kształcenie kadr naukowych dla potrzeb placówek zaplecza naukowo-badawczego resortów.

Należy rozszerzyć zakres i poziom doskonalenia oraz dokształcania kadr inżynieryjno-technicznych, kierowniczych i organizatorskich już zatrudnionych w gospodarce narodowej, wprowadzić dla tych kadr obowiązek systematycznego aktualizowania i pogłębiania swojej wiedzy.

Należy również dążyć do lepszego wykorzystania potencjału naukowo-badawczego placówek Polskiej Akademii Nauk oraz resortu oświaty i szkolnictwa wyższego w drodze włączania tego potencjału do rozwiązywania węzłowych problemów badawczych i rozwojowych.

Należy wprowadzać nowe formy organizowania prac badawczych i rozwojowych przez tworzenie zespołów dla realizacji ważnych problemów badawczych oraz podjęcie wykonawstwa zadań w oparciu o plany koordynacyjne dla problemów o pełnych cyklach rozwojowych oraz kompleksowe plany rozwoju wyrobów wiodących, celem ściślejszego powiązania prac zaplecza naukowo-badawczego z przemysłem i skrócenia cykli prac związanych z przygotowaniem i wdrożeniem nowej techniki.

W przemyśle maszynowym i elektrotechnicznym należy koncentrować prace badawcze, rozwojowe i wdrożeniowe szczególnie:

— w branżach warunkujących rozwój przemysłu maszynowego, a zwłaszcza obrabiarek, narzędzi i urządzeń technologicznych;
— w branżach zapewniających rozwój eksportu, jak zwłaszcza taboru morskiego i kolejowego, maszyn i aparatów elektrycznych, silników spalinowych, aparatury pomiarowej, urządzeń peryferyjnych do maszyn matematycznych, maszyn matematycznych, maszyn budowlanych i drogowych, taboru motoryzacyjnego;
— w branżach produkujących elementy i zespoły maszynowe oraz elektrotechniczne ogólnego zastosowania, jak zespoły i elementy ogólnego użytku (łożyska, przekładnie itp.), zespoły elektryczne i sprzętu elektrotechnicznego oraz podzespoły elektroniczne;
— w branżach maszyn i urządzeń, a zwłaszcza ciągników, maszyn rolniczych, urządzeń technologicznych dla rolnictwa i zmechanizowanego sprzętu powszechnego użytku, maszyn górniczych, aparatury chemicznej, maszyn papierniczych, środków automatyzacji oraz urządzeń energetycznych.

W przemyśle maszynowym badania naukowe należy ukierunkować na zagadnienia postępowych procesów tech-

nologicznych i automatyzacji procesów produkcyjnych. Przy przygotowaniu i wprowadzeniu do produkcji nowoczesnych wyrobów należy szerzej wykorzystać dokumentację uzyskaną z krajów RWPG, a także zakupione licencje.

W zakresie przygotowania i uruchomienia produkcji nowych maszyn i urządzeń należy w szczególności przygotować i uruchomić produkcję:

— szlifierek do wałków z automatycznym cyklem pracy typu SWE-25, szlifierki typ RGFS do pierścieni łożysk tocznych, frezarki wzdłużnej FEA63N ze sterowaniem numerycznym, wiertarki współrzędnościowej z optycznym układem położenia typu WWP3, zunifikowanej wielozabiegowej prasy, maszyn i urządzeń odlewniczych, uniwersalnego pieca elektrokomorowego do obróbki cieplnej w regulowanych atmosferach;
— urządzeń hydrauliki siłowej;
— bloków i elementów krajowego systemu automatyki epiplanarnych tranzystorów krzemowych typ BSY-52 na wielką częstotliwość graniczną (350 MHz) do maszyn matematycznych w układach o wielkiej szybkości przełączania oraz do wzmacniaczy małej i pośredniej częstotliwości, diody krzemowej nanosekundowej typ BAY-55;
— statku masowca 55.000 ton i szybkiego statku drobnicowca 12.500 ton;
— lokomotywy spalinowej o mocy 1.700 KM i aparatury elektrycznej do niej;
— transformatora blokowego 240 MVA — 400 kV;
— maszyny wyciągowej 2-linowej zrębowej;
— zgrzeblarek pokrywkowych typ 600 Mark IIIA, rozciągarki wałkowej do bawełny typu Globbe 740, klejarki do osnów typ A-4, maszyny szybkobieżnej (550 m/min) papierniczej do wyrobu kartonu, wtryskarki ślimakowej do tworzyw sztucznych typ MONOMAT, wirówki 3-kolumnowej jednobiegowej kwasoodpornej, deszczowni polowych 10 ha, sieczkarni polowej.

W dziedzinie automatyki należy:

— opracować dalsze elementy i aparaty Krajowego Systemu Automatyki oraz rozpocząć prace nad zastosowaniem mikroukładów do hybrydowego sterowania systemu;
— prowadzić badania przebiegu procesów technologicznych w przemyśle chemicznym, hutniczym, cementowym oraz energetyce i w tym zakresie opracować między innymi układy sterowania optymalnego dla wybranych procesów.

W dziedzinie elektroniki należy:

— prowadzić dalsze prace naukowo-badawcze, doświadczalno-konstrukcyjne i technologiczne związane z opracowaniem technologii epiplanarnej do wytwarzania elementów półprzewodnikowych oraz opracować metody i przyrządy pomiarowe tych elementów;
— prowadzić dalsze prace związane z udoskonaleniem konstrukcji i technologii materiałów i podzespołów magnetycznych, pojemnościowych stykowych oraz elektromechanicznych podzespołów drgających;
— opracować technologię i zorganizować doświadczalną produkcję mikroukładów hybrydowych, rozpocząć prace nad opracowaniem technologii układów scalonych i ich miernictwem.

W dziedzinie telekomunikacji należy:

— prowadzić dalsze badania z zakresu telefonicznych wysokokrotnych systemów nośnych oraz nad systemami o czasowym podziale kanałów i modulacją impulsowo-kodową;
— opracować system i przygotować uruchomienie przemysłowej produkcji urządzeń o średniej szybkości modulacji dla transmisji danych;
— opracować koncepcję systemu sieci otwartych lądowej telekomunikacji ruchomej oraz prowadzić prace w zakresie przygotowania do produkcji i eksploatacji urządzeń dla tego systemu.

W dziedzinie elektronicznej techniki obliczeniowej należy:

— skoncentrować prace nad opracowaniem i przygotowaniem produkcji przemysłowej elektronicznych maszyn matematycznych cyfrowych III generacji średniej wielkości w oparciu o współpracę z krajami RWPG;
— rozwijać prace związane z unowocześnieniem rozwiązań konstrukcyjnych urządzeń współpracujących z maszynami III generacji oraz urządzeń pamiętających dla potrzeb własnych i eksportu.

W dziedzinie przemysłu elektrotechnicznego należy:

— prowadzić dalsze badania nad opracowaniem materiałów stykowych dla aparatury elektrycznej niskiego i wysokiego napięcia;
— prowadzić prace naukowo-techniczne związane z unowocześnieniem konstrukcji maszyn elektrycznych wirujących i opracowaniem konstrukcji wielkich transformatorów.

W dziedzinie przemysłu chemicznego należy:

— prowadzić dalsze prace nad wykorzystaniem rodzimych surowców i unowocześnieniem ich przerobu, a w szczególności w zakresie udoskonalenia technologii wydobycia siarki i zwiększenia jej odzysku ze złoża;
— prowadzić badania nad surowcami petrochemicznymi i rozpuszczalnikami, uruchomieniem produkcji paliw silnikowych o wyższych własnościach użytkowych, uruchomieniem produkcji petrochemikalii (olefiny i ich pochodne) w oparciu o nowoczesne procesy technologiczne, rozszerzeniem bazy surowcowej dla przemysłu tworzyw sztucznych i włókien syntetycznych (kwasy i bezwodniki organiczne);
— rozwinąć prace badawcze nad technologią barwników do włókien syntetycznych oraz technologią nowych tworzyw sztucznych i ich przetwórstwem, a między innymi zakończyć pracę w zakresie technologii poliestrów propylenowych, izocynów, nowych lakierów elektroizolacyjnych, włókien poliestrowych i poliuretanowych oraz innych;
— skoncentrować prace badawcze nad udoskonaleniem metod produkcji i zwiększeniem wydajności antybiotyków, nad rozszerzeniem i unowocześnieniem asortymentu środków ochrony roślin oraz nad zagospodarowaniem surowców wtórnych (złom gumowy, odpadowe tworzywa i włókna sztuczne).

W dziedzinie hutnictwa żelaza i stali należy:

— prowadzić dalsze prace nad rozszerzeniem asortymentów stali jakościowych ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb przemysłu energetycznego, chemicznego i narzędziowego, a między innymi opracować technologię produkcji stali o zwiększonej granicy plastyczności, stali na blachy walczaków kotłowych oraz stali kwasoodpornych.

W dziedzinie przemysłu metali nieżelaznych należy:

— doskonalić technologię przerobu rud miedzi oraz cynku i ołowiu z uwzględnieniem odzysku metali towarzyszących i utylizacji odpadów;
— prowadzić dalsze prace nad udoskonaleniem wytopu cynku i ołowiu w piecach szybowych.

W dziedzinie górnictwa należy:

— prowadzić dalsze prace nad nowymi konstrukcjami, mechanizacją i częściową automatyzacją procesów wydobywczych w kopalniach węgla kamiennego, rud miedzi i rud cynkowo-ołowiowych;

Tight binding, text missing in gutter of book.

— prowadzić dalsze prace nad doskonaleniem metod zwalczania zagrożeń powodowanych zawałami stropu, pyłowych, gazowych oraz wodnych;
— zapewnić rozwój metod oraz bardziej efektywne wykorzystanie środków w poszukiwaniach bituminów.

W dziedzinie wykorzystania energii jądrowej należy prowadzić dalsze prace nad zastosowaniem izotopów promieniotwórczych i aparatury jądrowej w usprawnianiu technologii.

W dziedzinie rolnictwa należy:
— prowadzić dalsze prace nad wyhodowaniem: nowych odmian zbóż odpornych na rdzę, wyleganie i mróz, nowych ziemniaków wysokoskrobiowych, wysokoplennych odmian roślin pastewnych;
— opracować technologie: nawożenia wysokimi dawkami przy różnym stosunku NPK, stosowania P i K pod rośliny motylkowe i użytki zielone;
— prowadzić dalsze prace nad integrowaniem metod biologicznych i agrotechnicznych z chemicznymi oraz nad skutecznością działania nowych pestycydów w zakresie walki z chwastami oraz szkodnikami i chorobami roślin uprawnych;
— rozszerzać stosowanie nowych metod hodowlanych w produkcji zwierzęcej;
— rozszerzać mechanizację prac rolnych przez zwiększenie liczby ciągników, zwiększenie wyposażenia w maszyny i narzędzia dostosowane do nowoczesnych technologii uprawy, pielęgnacji i zbioru roślin.

W dziedzinie budownictwa i przemysłu materiałów budowlanych należy:
— przyspieszyć pełne uprzemysłowienie procesów budowy przez wprowadzenie systemu typizacji otwartej w budownictwie mieszkaniowym;
— opracować metody i rozwiązania materiałowo-konstrukcyjne dla wykonywania lekkich budowli halowych.

V. Rolnictwo i skup.

1. Przyjmuje się, że wartość produkcji globalnej rolnictwa w 1970 roku powinna wzrosnąć o około 2,9%, w tym produkcja roślinna o 4,2%, a produkcja zwierzęca o około 1%. Produkcja końcowa rolnictwa powinna wzrosnąć o około 8,0%.

Przyjmuje się, że wartość produkcji globalnej w państwowych gospodarstwach rolnych podległych Ministrowi Rolnictwa w roku kalendarzowym 1970 wzrośnie o około 8,8%, w tym produkcja roślinna o 10,4%, a produkcja zwierzęca o 5,0%.

2. Zgodnie z przyjętą metodą szacunku plonów na poziomie średnich wyników z 4 ostatnich lat zakłada się w 1970 r. następujący poziom plonów podstawowych ziemiopłodów: zboża ogółem 20,2 q z ha, oleiste 17 q z ha, buraki cukrowe 331 q z ha, ziemniaki 174 q z ha.

3. W produkcji zwierzęcej zadaniem na 1970 r. jest utrzymanie pogłowia bydła i trzody chlewnej co najmniej na poziomie osiągniętym w 1969 r. Pogłowie koni — w związku z zakładanym wzrostem mechanizacji prac rolnych i transportu — powinno zmniejszyć się w 1970 r. o 1,3—2,1%.

4. Na podstawie założonego poziomu plonów i produkcji zwierzęcej ustala się następujące wielkości skupu podstawowych produktów rolnych:

1) skup podstawowych produktów roślinnych ze zbiorów 1970 r. powinien osiągnąć: zbóż 4,5 mln ton, to jest ukształtować się na poziomie przewidywanego wykonania w 1969 r., oleistych 530 tys. ton, to jest ponad 2,5-krotnie więcej niż w 1969 r., buraków cukrowych 13.240 tys. ton, to jest o 8,2% więcej, ziemniaków 5,5 mln ton, to jest o 37% więcej niż w 1969 r.;
2) skup produktów zwierzęcych w roku kalendarzowym 1970 powinien osiągnąć: żywca ogółem 2.167 — 2.197 tys. ton, to jest w granicach 96,5—97,9% poziomu z 1969 r., w tym żywca wieprzowego 1.140—1.170 tys. ton, to jest 97,4—100% poziomu z 1969 r., żywca wołowego 820 tys. ton, to jest 95,3% poziomu z 1969 r. Skup mleka powinien wynieść co najmniej 5.200 mln litrów, to jest o 2,6% więcej niż w 1969 r., skup jaj 2.400 mln sztuk, to jest o 7,1% więcej niż w 1969 r.

5. Dostawy dla rolnictwa pasz treściwych z zasobów państwowych w roku kalendarzowym 1970 powinny wynieść 4000 tys. ton, w tym 3600 tys. ton mieszanek i koncentratów paszowych.

6. Dostawy nawozów mineralnych pod zbiory 1970 r. powinny wynieść 2.580 tys. ton czystego składnika, w tym nawozów azotowych 860 tys. ton, fosforowych 655 tys. ton i 1065 tys. ton nawozów potasowych.

Realizacja ustalonych w planie wielkości dostaw nawozów mineralnych pod zbiory 1970 r. umożliwi wzrost nawożenia na 1 hektar użytków rolnych ze 109 kg NPK w 1969 r. do ok. 133 kg NPK w 1970 r.

Dostawy wapna nawozowego dla rolnictwa w 1970 r. w przeliczeniu na CaO powinny wynieść 1800 tys. ton, co oznacza wzrost w porównaniu z 1969 r. o 4,3%.

7. W ramach ogólnych nakładów inwestycyjnych zakłada się wykonanie następujących zadań:

1) oddanie do użytku melioracji nowych na gruntach ornych na obszarze około 111 tys. ha, w tym drenowań nowych na obszarze około 101 tys. ha oraz w wyniku przeprowadzenia modernizacji i odbudowy urządzeń melioracyjnych około 44 tys. ha, w tym w wyniku odbudowy drenowań na obszarze ok. 34 tys. ha;
2) oddanie do użytku melioracji nowych na trwałych użytkach zielonych na około 57 tys. ha oraz w wyniku przeprowadzenia modernizacji i odbudowy urządzeń melioracyjnych na około 37,0 tys. ha; zagospodarowaniem pomelioracyjnym należy objąć około 110 tys. ha łąk i pastwisk, a nawadnianiem za pomocą deszczowni obszar około 2,5 tys. ha użytków rolnych;
3) w zakresie melioracji podstawowych należy oddać do użytku w wyniku odbudowy i modernizacji około 2 tys. km rzek i kanałów oraz wałów przeciwpowodziowych;
4) w zakresie elektryfikacji rolnictwa zostanie zelektryfikowanych około 50 tys. zagród chłopskich oraz 469 państwowych gospodarstw rolnych, w tym 454 gospodarstwa państwowe objęte zostaną przebudową instalacji elektrycznych;
5) w zakresie budownictwa rolniczego należy szczególną uwagę skoncentrować na zabezpieczeniu odpowiedniego przyrostu nowych stanowisk dla pogłowia zwierząt gospodarskich oraz na dalszym budownictwie mieszkaniowym w państwowych gospodarstwach rolnych, budowie agronomówek i szkół rolniczych.

8. Kredyty inwestycyjne dla indywidualnych gospodarstw chłopskich rolniczych spółdzielni produkcyjnych i kółek rolniczych wyniosą w 1970 r. 7,3 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z 1969 r. o 4,8%. Szacuje się, że kredyty obrotowe ogółem dla wymienionych wyżej jednostek gospodarczych wyniosą w 1970 r. 16,9 mld zł, co oznacza wzrost w stosunku do 1969 r. o 8%.

9. W zakresie zaopatrzenia rolnictwa w ciągniki i maszyny rolnicze przyjmuje się, że:

1) wartość dostaw ciągników, silników i maszyn rolniczych dla całego rolnictwa powinna wynieść w 1970 r. około 9,5 mld zł;
2) dostawy ciągników w 1970 r. powinny wynieść około 29,5 tys. szt.; w przeliczeniu na 15 KM dostawy ciągników wyniosą 43,2 tys. szt.

10. Zaopatrzenie rynku wiejskiego w podstawowe materiały budowlane (łącznie z produkcją zespołów chłopskich

i innych) osiągnie w 1970 r. następujące rozmiary: w cement 3.435 tys. ton, materiały ścienne 3.420 mln jednostek ceramicznych, wapno budowlane 650 tys. ton, tarcicę i drewno tartaczne w przeliczeniu na tarcicę ok. 1.325 tys. m³, wyroby hutnicze około 234 tys. ton.

11. Realizacja założonego w planie poziomu produkcji rolnej i skupu produktów rolnych stawia w 1970 r. zadania wymagające szczególnie dużego wysiłku i sprawnego działania, a w szczególności:

— zapewnienia, odpowiednio do sytuacji gospodarczej poszczególnych regionów kraju, prawidłowego rozdziału i efektywnego wykorzystania zwiększonych dostaw pasz, nawozów mineralnych i pozostałych środków produkcji;
— przezwyciężenia skutków tegorocznej suszy i przeciwdziałania tendencjom do zahamowania rozwoju produkcji zwierzęcej, zwłaszcza trzody chlewnej;
— prowadzenia oszczędnej i racjonalnej gospodarki paszami własnymi gospodarstw i stosowania efektywnego żywienia paszami przemysłowymi;
— zapewnienia środków umożliwiających realizację założonego w planie zwiększenia ogólnej powierzchni zasiewów, w tym upraw zbóż, roślin oleistych, warzyw oraz pastewnych upraw wieloletnich;
— zapewnienia warunków do rozszerzenia instruktażu i szkolenia rolników oraz rozwoju specjalistycznych form usług w zakresie stosowania środków chemicznych w ochronie roślin, wysiewu nawozów i wapna nawozowego oraz w zakresie transportu;
— w dziedzinie hodowli należy dążyć do poprawy jakości pogłowia przez rozszerzenie oceny wartości użytkowej oraz dalszy rozwój inseminacji i opieki weterynaryjnej;
— poprawy efektywności nakładów inwestycyjnych w wyniku skrócenia terminów oddawania obiektów do użytku oraz przestrzegania zasady kompleksowego działania warunkującego przyspieszenie pełnego ich wykorzystania produkcyjnego;
— wzmożenia wysiłków organizacyjnych wszystkich jednostek skupujących produkty rolne w celu zabezpieczenia realizacji ustalonych zadań skupu i zapewnienia środków organizacyjnych i technicznych zmierzających do usprawnienia kontraktacji produkcji i obsługi producentów w zakresie odbioru produktów rolnych;
— zapewnienia pełnej realizacji programu rzeczowego w dziedzinie melioracji rolnych oraz zabezpieczenia środków na realizację zadań w zakresie konserwacji i eksploatacji urządzeń melioracyjnych;
— zapewnienia warunków do pełnej realizacji zadań w zakresie zagospodarowania gruntów przejmowanych przez państwowe gospodarstwa rolne.

VI. Leśnictwo.

1. W całym leśnictwie ustala się pozyskanie drewna grubizny w 1970 r. w wysokości 18.348 tys. m³, z tego w przedsiębiorstwach lasów państwowych 16.900 tys. m³, w tym w użytkowaniu rębnym (bez przygodnego) około 10,2 mln m³.

2. W zakresie hodowli lasu zakłada się następujące zadania: zalesienia i odnowienia sztuczne lasu należy wykonać w 1970 r. na obszarze około 109,0 tys. ha, w tym w przedsiębiorstwach lasów państwowych na obszarze 83,0 tys. ha. Przy niższych zadaniach w zalesieniach i odnowieniach w 1970 r. w porównaniu z latami poprzednimi — z powodu zmniejszonej produkcji materiału sadzeniowego w wyniku długotrwałej suszy w 1969 r. — należy zwrócić szczególną uwagę na poprawę jakości wykonywanych prac hodowlanych.

Prace pielęgnacyjne w uprawach, młodnikach i drzewostanach starszych należy wykonać w 1970 r. na obszarze około 544 tys. ha, w tym w przedsiębiorstwach lasów państwowych na powierzchni co najmniej 500 tys. ha.

3. W ramach realizacji programu zadrzewiania kraju należy zasadzić około 12,6 mln sztuk drzewek.

4. W wyniku działalności inwestycyjnej w leśnictwie przewiduje się w 1970 r. oddanie do użytku 213 osad leśnych, wybudowanie 78,5 km dróg leśnych, zmeliorowanie 11,9 tys. ha gruntów leśnych.

VII. Transport i łączność.

1. Podstawowym zadaniem w transporcie jest zaspokojenie w możliwie szerokim zakresie zapotrzebowania gospodarki narodowej na przewozy. We wszystkich jednostkach gospodarki narodowej szczególna uwaga powinna być zwrócona na dalsze usprawnienie przewozów, zwłaszcza przez poprawę organizacji pracy w poszczególnych gałęziach transportu oraz odpowiednią racjonalizację i koordynację przewozów, zapewniającą lepsze wykorzystanie potencjału przewozowego i usługowego.

Niezbędne jest zwłaszcza usprawnienie przewozów na terenie Śląska ze szczególnym uwzględnieniem wywozu węgla kamiennego.

Należy zwrócić uwagę na odpowiednie wzmocnienie zaplecza techniczno-remontowego dla zapewnienia niezbędnych napraw taboru kolejowego i samochodowego.

W zakresie łączności należy położyć nacisk na rozszerzenie i usprawnienie usług pocztowych i telekomunikacyjnych oraz na rozwój nowoczesnych urządzeń w zakresie telekomunikacji, radia i telewizji oraz polepszenie stopnia ich wykorzystania.

2. Przewozy ładunków transportem publicznym i branżowym (bez transportu morskiego) powinny osiągnąć w 1970 r. około 783 mln ton, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1969 r. o 6,7%, w tym przewozy ładunków transportem kolejowym normalnotorowym 375,0 mln ton, co oznacza wzrost o 2,7% w porównaniu do 1969 r., transportem samochodowym publicznym i branżowym około 372 mln ton, co oznacza wzrost o 10,9%, a transportem wodnym śródlądowym 8,5 mln ton, co oznacza wzrost o 19,7%.

3. Szacuje się, że przewozy pasażerów transportem publicznym osiągną w 1970 r. około 2.453 mln pasażerów, co oznacza wzrost o 5,7% w porównaniu do 1969 r.

Przewiduje się, że przewozy pasażerów transportem kolejowym normalnotorowym wyniosą 1.037 mln pasażerów, co oznacza wzrost o 1,3% w porównaniu do 1969 r., a transportem samochodowym (wojewódzkie przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej) około 1.370 mln pasażerów, co oznacza wzrost o 9,7% w stosunku do 1969 r.

4. Należy kontynuować zapoczątkowany w 1969 r. program modernizacji i rozbudowy stacji i węzłów kolejowych, mający na celu zwiększenie zdolności eksploatacyjnej stacji oraz koncentrację pracy manewrowej na sieci PKP.

W zakresie modernizacji trakcji zakłada się dalszy wzrost elektryfikacji. W 1970 r. należy włączyć do eksploatacji następujące ważniejsze odcinki:

— Skierniewice — Pilawa 100 km
— Łazy — Katowice Muchowiec — Chorzów Batory 41 km
— Bielsko — Żywiec 21 km
— Kraków Płaszów — Spytkowice 43 km
— Oborniki Śląskie — Rawicz — Kościan 116 km.

5. W 1970 r. w ramach planu centralnego należy zbudować i przebudować około 190 km dróg oraz zbudować około 1600 mb mostów i wiaduktów. W ramach planu terenowego przewiduje się budowę i przebudowę ok. 67 km dróg lokalnych oraz budowę około 1.120 mb mostów.

Tight binding, text missing in gutter of book.

6. Stan floty morskiej ogółem powinien zwiększyć się z około 1,7 mln DWT na koniec 1969 r. do około 1,9 mln DWT na koniec 1970 r. Przewozy ładunków flotą ogółem powinny w 1970 r. osiągnąć około 18,3 mln ton i około 61,3 mld tonomil.

7. Przewiduje się, że przeładunki portów morskich wyniosą w 1970 r. około 32 mln ton, co stanowi wzrost o około 2% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem 1969 r.

8. Wartość usług łączności ogółem według cen bieżących powinna osiągnąć w 1970 r. poziom około 8,5 mld zł, co oznacza wzrost o 7,4% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1969 r.

W 1970 r. powinna nastąpić dalsza rozbudowa następujących urządzeń łączności:

— przyrost telefonicznej sieci miejscowej o około 112 tys. km par, to jest osiągnąć stan około 2,7 mln km par;
— przyrost pojemności central miejscowych o około 66 tys. numerów, to jest osiągnąć stan około 1,3 mln numerów;
— przyrost abonentów telefonicznych o około 50 tys. abonentów, to jest osiągnąć stan około 1,1 mln abonentów.

9. W 1970 r. należy zapewnić uruchomienie 6 nadajników telewizyjnych oraz 15 nadajników radiofonicznych, w tym 7 nadajników ultrakrótkofalowych.

VIII. Inwestycje, budownictwo, kapitalne remonty.

A. Inwestycje.

1. W zakresie inwestycji w gospodarce narodowej w 1970 r. przyjmuje się poziom nakładów dostosowany do możliwości materiałowych, dostaw maszyn i urządzeń oraz potencjału wykonawczego budownictwa.

W polityce inwestycyjnej ustala się preferencje dla inwestycji kontynuowanych, przewidzianych do ukończenia w 1970 r. Należy zapewnić im niezbędne środki materiałowo-techniczne i finansowe, dla terminowego oddania obiektów do użytku i osiągnięcia planowanego przyrostu zdolności produkcyjnych i usługowych.

W inwestycjach nowo rozpoczynanych należy skoncentrować środki dla przedsięwzięć związanych z koniecznym zwiększeniem zdolności produkcyjnych i usługowych przede wszystkim w zakresie energetyki, uszlachetnionego przetwórstwa hutniczego, przemysłu węglowego, przedsiębiorstw przemysłu maszynowego i elektrotechnicznego, wytwarzających elementy i zespoły maszyn dla kooperacji, chemii, przemysłu materiałów budowlanych oraz transportu kolejowego na odcinku jego przepustowości i zdolności przewozowej.

Należy dołożyć starań, by przedsięwzięcia inwestycyjne zapewniały osiągnięcie wysokich wskaźników efektywnościowych.

2. Zakłada się, że globalne rozmiary nakładów inwestycyjnych w gospodarce narodowej wyniosą w 1970 r. 198,6 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1969 r. o 2,5%. Oznacza to udział inwestycji netto w dochodzie narodowym do podziału w 1970 r. w wysokości 19,2% wobec 20,1% w przewidywanym wykonaniu 1969 r.

Zakłada się, że w ramach globalnych nakładów inwestycyjnych nakłady na roboty budowlano-montażowe w gospodarce narodowej wyniosą w 1970 r. 108,6 mld zł, tj. wzrosną w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1969 r. o 2,7%.

3. Globalne nakłady inwestycyjne w gospodarce uspołecznionej wyniosą w 1970 r. 176,8 mld zł, co stanowi wzrost o 2,5% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1969 r.

4. Szacuje się, że w zakresie gospodarki nie uspołecznionej ogólna kwota nakładów na inwestycje wyniesie w 1970 r. 21,8 mld zł, co oznacza wzrost o 2,5% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1969 r., w tym nakłady w indywidualnych gospodarstwach rolnych wyniosą 16,0 mld zł, a nakłady na indywidualne budownictwo mieszkaniowe ludności — 5,4 mld zł.

5. W 1970 r. zakłada się wzrost majątku trwałego z tytułu budownictwa inwestycyjnego ogółem o około 127 mld zł, w tym w przemyśle o około 67 mld zł.

B. Budownictwo.

1. Do podstawowych zadań budownictwa w 1970 r. należy:

— zwiększenie koncentracji potencjału wykonawczego budownictwa na obiektach kontynuowanych, w szczególności przewidzianych do ukończenia w ciągu roku, w celu zabezpieczenia terminowego oddania ich do użytku;
— skoncentrowanie uwagi na robotach typu wykończeniowego;
— dążenie do bardziej intensywnego wykorzystania posiadanych maszyn i urządzeń przez lepszą organizację robót na placu budowy;
— zwrócenie szczególnej uwagi na bardziej oszczędne i bardziej racjonalne zużycie materiałów budowlanych, zwłaszcza importowanych i deficytowych.

2. Zakłada się, że globalne rozmiary robót budowlano-montażowych w gospodarce narodowej, obejmujące zarówno roboty o charakterze inwestycyjnym, jak i roboty remontowe, osiągną w 1970 r. poziom 149,7 mld zł, co oznacza wzrost o 2,9% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1969 r.

3. Z globalnej kwoty robót budowlano-montażowych w kraju przedsiębiorstwa budowlano-montażowe zrealizują w 1970 r. zadania produkcyjne w wysokości 105,8 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1969 r. o 4,7%.

Przewiduje się, że jednostki organizacyjne systemu gospodarczego zrealizują w 1970 r. produkcję budowlano-montażową w wysokości 26,2 mld zł, co oznacza spadek w stosunku do poziomu robót przewidywanego do osiągnięcia w 1969 r. o 3,1%.

C. Kapitalne remonty.

Przewiduje się, że globalne nakłady na kapitalne remonty środków trwałych w gospodarce uspołecznionej wyniosą w 1970 r. 43,6 mld zł, co oznacza wzrost o 5,2% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1969 r.

IX. Handel zagraniczny.

1. Podstawowym zadaniem handlu zagranicznego w 1970 r. jest takie ukształtowanie obrotów towarowych, które zapewniłoby wzmocnienie równowagi bilansu płatniczego.

W szczególności należy dążyć do podniesienia jakości wyrobów eksportowych i pełniejszego zaspokajania wymagań zagranicznych nabywców. Należy podjąć maksymalne starania, zarówno ze strony producentów, jak i aparatu handlu zagranicznego, w celu przekroczenia ustalonych w planie zadań w dziedzinie eksportu we wszystkich tych przypadkach, gdy pozwala na to sytuacja na rynku wewnętrznym. Jednocześnie należy dążyć do zastępowania importowanych maszyn i surowców w ekonomicznie uzasadnionych przypadkach produkcją krajową.

2. Zakłada się dalszą poprawę opłacalności dewizowej eksportu zarówno w obrotach z krajami socjalistycznymi, jak też kapitalistycznymi przy bardziej konsekwentnym stosowaniu systemu nagradzania za opłacalny eksport i rozszerzeniu go na szereg dalszych grup towarowych oraz w dro-

dze wzmożenia wysiłków przez poszczególne resorty przemysłowe w kierunku zwiększenia w eksporcie udziału towarów opłacalnych.

3. Wartość eksportu ogółem w 1970 r. powinna wynieść 12.753 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z planem skorygowanym na 1969 r. o 7,1%. Eksport maszyn, urządzeń i środków transportu powinien wynieść co najmniej 5.165 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z planem skorygowanym na 1969 r. o 8,4%.

4. Wartość importu ogółem w 1970 r. ustala się na 13.187 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z planem skorygowanym na 1969 r. o 4,9%. Import maszyn, urządzeń i środków transportu powinien wynieść 4.921 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost o 3,5% w porównaniu z planem skorygowanym na 1969 r.

5. Zakłada się, że struktura obrotów towarów handlu zagranicznego w 1970 r. kształtować się będzie następująco (w %%):

Eksport ogółem	100,0
w tym:	
maszyny, urządzenia i środki transportu	40,5
surowce, paliwa i materiały do produkcji	32,0
towary rolno-spożywcze	10,5
towary konsumpcyjno-przemysłowe	17,0
Import ogółem	100,0
w tym:	
maszyny, urządzenia i środki transportu	37,3
surowce, paliwa i materiały do produkcji	48,0
towary rolno-spożywcze	10,0
towary konsumpcyjno-przemysłowe	4,7

6. Zakłada się, że w 1970 r. dodatnie saldo obrotów usługowych z zagranicą powinno wynieść 758 mln zł dewizowych.

7. Należy dążyć do dalszego umocnienia współpracy i pogłębienia specjalizacji w ramach Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej, zwłaszcza w zakresie kooperacji.

X. Wzrost poziomu życiowego ludności.

A. Handel wewnętrzny.

1. Zakładany na 1970 r. wzrost stopy życiowej w oparciu o przyjęte w planie zwiększenie dochodów ludności i produkcji towarów rynkowych wymaga zapewnienia większego dostosowania struktury asortymentowej oraz podaży towarów do kształtującego się popytu, jak również dalszej poprawy działalności handlu w obsłudze nabywców.

Dla zrealizowania tych zadań niezbędne jest zacieśnienie współpracy handlu z przemysłem w dziedzinie:

— poprawy jakości, trwałości i użytkowości towarów rynkowych;
— wprowadzania do produkcji i na rynek nowych, dotychczas nie produkowanych asortymentów;
— likwidowania lub ograniczania dokuczliwych braków niektórych towarów lub asortymentów.

2. Podstawowe wskaźniki planu handlu wewnętrznego powinny osiągnąć w 1970 r. następujący poziom:

1) Wartość dostaw towarów przeznaczonych na zaopatrzenie rynku w 1970 r. powinna osiągnąć kwotę 493,9 mld zł, co oznacza wzrost o 6,2% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1969 r. W strukturze dostaw tych towarów zakłada się zmniejszenie udziału artykułów żywnościowych
2) W ramach ogólnych dostaw na zaopatrzenie rynku dostawy podstawowych grup wyrobów i artykułów powinny osiągnąć w porównaniu z 1969 r. następujący wzrost:
— wartość dostaw wyrobów przemysłu spożywczego (łącznie z używkami) o 6,7%, w tym ilościowe dostawy z produkcji krajowej: mięsa, przetworów i drobiu o 2,1%, tłuszczów zwierzęcych o 6,3%, ryb i przetworów z ryb o 8,8%, mleka spożywczego o 6,5%, masła o 1,9%, jaj o 9,5%, tłuszczów roślinnych o 5,8%, cukru o 5,2%;
— wartość dostaw wyrobów przemysłu lekkiego (włókienniczego, odzieżowego i skórzano-obuwniczego) o 6,5%, w tym ilościowe dostawy z produkcji krajowej: tkanin w metrażu i przerobionych na konfekcję łącznie o 8,0% (w tym tkanin wełnianych o 1,7% i bawełnianych o 10,8%), obuwia skórzanego i tekstylnego o 5,4%; wartość wyrobów dziewiarskich o 8,8% i wyrobów pończoszniczych o 9,2%;
— wartość dostaw wyrobów przemysłu elektrotechnicznego i metalowego o 4,7%, w tym ilościowe dostawy z produkcji krajowej: radioodbiorników o 21,9%, odbiorników telewizyjnych o 4,0%, magnetofonów o 12,5%, lodówek o 16,6%;
— dostawy samochodów osobowych z produkcji krajowej o 4,9%, a motorowerów o 21,4%;
— wartość dostaw wyrobów przemysłu chemicznego i gumowego o 9,6%, w tym ilościowe dostawy z produkcji krajowej: proszków do prania o 10,0%, opon do samochodów osobowych o 16,1%; wartość nawozów sztucznych o 14,9%;
— wartość dostaw wyrobów przemysłu drzewnego i papierniczego o 7,0%, w tym z dostaw krajowych: mebli o 8,8%, płyt pilśniowych o 15,4%;
— z innych gałęzi przemysłu: dostawy porcelany stołowej o 18,0%, materiałów ściennych z produkcji uspołecznionej o 20,7%, płyt dachowych azbestowo-cementowych o 13,9%.

3) Sprzedaż detaliczna ogółem w 1970 r. powinna wynieść 453,5 mld zł, co oznacza wzrost o 5,5% w porównaniu z 1969 r., w tym na sprzedaż detaliczną dla ludności, odpowiadającą szacunkowi siły nabywczej kierowanej na zakup towarów, przypada 394,0 mld zł.

3. W 1970 r. powinna być prowadzona elastyczna polityka handlowa dostosowana do sytuacji rynkowej, a zwłaszcza należy prowadzić oszczędną gospodarkę artykułami żywnościowymi, których zwiększenie podaży może być utrudnione, oraz wydatnie intensyfikować sprzedaż artykułów będących substytutami mięsa i masła.

4. Niezbędna jest dalsza intensyfikacja rozwoju odpłatnych usług, zwłaszcza najbardziej deficytowych.

5. Należy wydatnie ograniczyć sprzedaż pozarynkową dla przedsiębiorstw i jednostek o charakterze administracyjnym.

B. Oświata, kultura i ochrona zdrowia.

1. W zakresie szkolnictwa wyższego zakłada się, że liczba studentów na I roku studiów dziennych w 1970 r. wyniesie 42,0 tys. osób, tj. o 7,4 tys. studentów mniej niż w 1969 r. Zmniejszenie to wiąże się z reformą szkolnictwa średniego i brakiem absolwentów liceów ogólnokształcących w 1970 r.

W przypadku większego dopływu kandydatów dopuszcza się możliwość przekroczenia liczby miejsc na I roku studiów w deficytowych kierunkach kształcenia.

Liczba miejsc w domach akademickich w 1970 r. wzrośnie z 79,0 tys. miejsc w 1969 r. do 86,6 tys. miejsc w 1970 r. Stanowi to wzrost o 9,6% w stosunku do przewidywanego wykonania w 1969 r.

2. W zakresie szkolnictwa zawodowego zakłada się, że liczba uczniów w klasie I szkół zawodowych dla młodzieży w 1970 r. wyniesie 571,7 tys. osób, tj. o 1,3% więcej niż w

Tight binding, text missing in gutter of book.

1969 r. Największy wzrost przyjmuje się w zasadniczych szkołach zawodowych, w tym w szczególności w kierunkach budowlanych o 9,1%, rolniczych łącznie ze szkołami przysposobienia rolniczego o 9,6%.

Liczba uczniów ogółem w zasadniczych szkołach zawodowych w 1970 r. wyniesie ponad 835,0 tys. osób, tj. o 19,3% więcej niż w 1969 r., w tym w szkołach przyzakładowych i międzyzakładowych 381 tys. osób, tj. o 15% więcej niż w 1969 r.

3. W zakresie szkolnictwa ogólnokształcącego przyjmuje się, że w związku z zmniejszą liczebnością roczników dzieci, wstępujących do szkoły podstawowej w 1970 r., zmniejszy się liczba uczniów w szkołach podstawowych w stosunku do przewidywanego wykonania w 1969 r. o 142,6 tys. i wyniesie 5.300 tys. uczniów. Liczba izb lekcyjnych w szkołach podstawowych wyniesie około 146 tys. izb. Oznacza to wzrost o około 1,9 tys. izb. Pozwoli to na zmniejszenie liczby uczniów przypadających na jedną izbę lekcyjną z 37,7 w 1969 r. do 36,2 uczniów w 1970 r.

4. W zakresie internatów dla uczniów szkół ogólnokształcących i zawodowych zakłada się, że liczba miejsc w 1970 r. wyniesie około 250 tys., tj. o około 3% więcej niż w 1969 r.

5. W zakresie opieki nad dzieckiem przyjmuje się, że liczba dzieci w przedszkolach wzrośnie z 525 tys. w 1969 r. do 541 tys. w 1970 r., tj. o 3,1%. Oznacza to, że opieką przedszkolną w 1970 r. zostanie objętych 26,2% dzieci w wieku 3—6 lat wobec 24,8% w 1969 r.

6. W zakresie ochrony zdrowia przewiduje się dalszy rozwój lecznictwa zamkniętego i otwartego. W zakładach lecznictwa zamkniętego zakłada się wzrost liczby łóżek z 227,9 tys. w 1969 r. do 232,1 tys. w 1970 r., w tym w szpitalach ogólnych i klinicznych ze 166,7 tys. do 172,5 tys. łóżek. Liczba ośrodków zdrowia na wsi, łącznie ze spółdzielczymi, wynosić będzie w 1970 r. 2.557 wobec 2.430 w 1969 r. Oznacza to wzrost o ponad 5%.

7. Liczba miejsc w zakładach pomocy społecznej wzrośnie do 48,8 tys. w 1970 r. wobec 47,0 tys. w 1969 r., tj. o około 4%.

8. Liczba miejsc noclegowych w stałych ogólnodostępnych obiektach turystycznych wyniesie około 119 tys. w 1970 r. wobec około 105 tys. w 1969 r. Oznacza to przyrost w wysokości około 14 tys. miejsc, tj. o ponad 13%.

9. Liczba korzystających z wczasów w 1970 r. wyniesie około 2.435 tys. osób wobec około 2.107 tys. osób w 1969 r.

10. Na cele wydawnicze w 1970 r. przeznacza się około 158 tys. ton papieru.

11. Zakłada się uruchomienie w 1970 r. w wymiarze około 300 godzin II programu telewizyjnego nadawanego w pierwszym okresie dla Warszawy, Łodzi, Krakowa i Katowic.

C. Gospodarka mieszkaniowa.

1. Do podstawowych zadań gospodarki mieszkaniowej w 1970 r. należy poprawa rytmiczności i jakości przekazywanych do użytku obiektów oraz przestrzeganie dyscypliny w zakresie kosztów jednego metra kwadratowego powierzchni użytkowej mieszkań.

2. Szczególnie ważnym zadaniem roku 1970 jest dołożenie starań przez wszystkich inwestorów i wykonawców, aby w ramach ustalonych w planie nakładów efekty rzeczowe uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego dla ludności nierolniczej nie były niższe od osiągniętych w 1969 r., co oznacza oddanie do użytku około 5,5 mln m² powierzchni użytkowej mieszkań, tj. około 377 tys. izb. Niezbędne jest przy tym, równocześnie z budownictwem mieszkaniowym, realizowanie obiektów budownictwa towarzyszącego w ilościach zgodnych z obowiązującym normatywem osiedlowym. Inwestorzy i wykonawcy budownictwa mieszkaniowego powinni podjąć wysiłki w kierunku uzyskania większych efektów rzeczowych poprzez obniżenie kosztów tego budownictwa bez pomniejszania wartości użytkowych.

3. W 1970 r. nakłady na budownictwo mieszkaniowe uspołecznione dla ludności nierolniczej w planie terenowym wyniosą ogółem około 12.130 mln zł, z tego na budownictwo mieszkaniowe rad narodowych około 1.860 mln zł, a na budownictwo mieszkaniowe spółdzielcze powszechne i zakładowe około 9.880 mln zł.

Nakłady na budownictwo mieszkaniowe resortowe państwowe i spółdzielcze zostaną określone przez ministrów i kierowników urzędów centralnych w ramach globalnych nakładów inwestycyjnych resortów.

4. Zadania rzeczowe na 1970 r. w zakresie budownictwa mieszkaniowego uspołecznionego dla ludności rolniczej wyniosą około 701 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań.

Szacuje się, że w budownictwie indywidualnym dla ludności nierolniczej zostanie oddanych do użytku około 1.830 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań.

5. Na pomoc dla ludności nierolniczej realizującej budownictwo mieszkaniowe indywidualne przeznacza się kredyty bankowe w kwocie 1.050 mln zł.

6. Dla ludności przystępującej do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, a będącej w trudnych warunkach finansowych, przeznacza się — niezależnie od pomocy udzielanej pracownikom przez zakłady pracy z zakładowych funduszów mieszkaniowych — 200 mln zł średnioterminowego kredytu bankowego na uzupełnienie środków własnych oraz kwotę umorzeń tych kredytów w wysokości 35 mln zł.

7. W 1970 r. należy dokonać dalszego usprawnienia działalności remontowej w celu poprawy stanu technicznego i podniesienia poziomu bieżącej eksploatacji zasobów mieszkaniowych.

D. Gospodarka komunalna.

1. Podstawowym zadaniem w gospodarce komunalnej jest uzyskanie poprawy w funkcjonowaniu istniejących urządzeń, zwłaszcza wodociągów, kanalizacji i komunikacji miejskiej. Szczególny nacisk należy położyć na rozbudowę urządzeń inżynieryjnych związanych z uzbrojeniem terenów miejskich, warunkujących rozwój budownictwa mieszkaniowego oraz przemysłu.

2. Zakłada się, że łączna wartość produkcji i usług wytwarzanych na rzecz ludności i jednostek gospodarczych przez przedsiębiorstwa komunalne powinna wzrosnąć w 1970 r. o około 5%.

Przewiduje się dalszą poprawę obsługi ludności, zwłaszcza na odcinku zaopatrzenia w wodę i komunikacji miejskiej. Zakłada się, że dostawy wody dla gospodarstw domowych powinny wzrosnąć o około 4%, natomiast stan taboru komunikacji miejskiej o około 7%.

Przewiduje się, że dostawy gazu płynnego, głównie na zaopatrzenie ludności, wyniosą około 50 tys. ton, co stanowi wzrost o ponad 40% w porównaniu do 1969 r.

XI. Gospodarka wodna i ochrona powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem.

A. Gospodarka wodna.

1. W 1970 r. w zakresie gospodarki wodnej należy uzyskać następujące ważniejsze efekty:

— wydajność ujęć wodnych powinna wzrosnąć o około 270 mln m³ w skali rocznej;

— ilość ścieków nie oczyszczonych powinna się zmniejszyć o około 100 mln m³ w skali rocznej, tj. o około 4% w stosunku do ilości ścieków nie oczyszczonych na koniec 1969 r.;
— zostanie wybudowanych lub odbudowanych około 150 km wałów przeciwpowodziowych;
— zostanie uregulowanych — łącznie z odbudową zniszczonych urządzeń — około 1.800 km rzek i kanałów.

2. Szacuje się, że wielkość realizowanych przez poszczególne resorty nakładów inwestycyjnych na gospodarkę wodną wyniesie około 6,2 mld zł.

B. Ochrona powietrza atmosferycznego.

1. Nakłady inwestycyjne na ochronę powietrza atmosferycznego w 1970 r. szacuje się w wysokości około 450 mln zł.

2. Szczególna uwaga w 1970 r. powinna być zwrócona na poprawę sytuacji w rejonach najbardziej zapylonych, zwłaszcza na Śląsku.

XII. Zatrudnienie i płace.

W zakresie polityki w gospodarowaniu zatrudnieniem i funduszem płac przyjmuje się następujące ustalenia:

1. Dla zapewnienia w 1970 r. ogólnej równowagi gospodarczej kraju powinny być bezwzględnie utrzymane w trakcie realizacji planu przyjęte w niniejszej uchwale relacje ekonomiczne między zadaniami i angażowanymi środkami w postaci zatrudnienia i funduszu płac, zarówno w jednostkach o limitowanym, jak i w jednostkach o nie limitowanym zatrudnieniu i funduszu płac.

2. Założone w planie zadania wzrostu wydajności pracy w jednostkach produkcyjnych powinny być osiągnięte przede wszystkim przez:
— poprawę organizacji pracy,
— szybkie wdrażanie postępu techniczno-organizacyjnego.

Wzrost wydajności pracy powinien wyprzedzać wzrost technicznego uzbrojenia pracy. W 1970 r. należy podjąć w całej gospodarce uspołecznionej działania zmierzające do zahamowania nadmiernego wzrostu liczby pracowników umysłowych, w tym zwłaszcza pracowników administracyjno-biurowych.

3. Przy ustalaniu zadań planowych na 1970 r. dla poszczególnych jednostek gospodarczych należy zapewnić — przez planowe rezerwy i system korekty bankowej funduszu płac — możliwość elastycznego dostosowywania zadań produkcyjnych zarówno do zdolności produkcyjnych i możliwości zaopatrzeniowych, jak i potrzeb w zakresie eksportu i rynku wewnętrznego.

4. W 1970 r. we wszystkich jednostkach gospodarki uspołecznionej powinny być bezwzględnie przestrzegane zasady dyscypliny pracy i gospodarności w dysponowaniu środkami funduszu płac; szczególna uwaga powinna być zwrócona na gospodarkę funduszami tworzonymi i wypłacanymi poza planem funduszu płac, a także funduszem bezosobowym i funduszem honorariów.

5. W bieżącej polityce zatrudnienia należy zapewnić pełną realizację następujących zasad:
— obsadzenia stanowisk pracy, zwalnianych z tytułu fluktuacji i ubytku rzeczywistego, pracownikami posiadającymi odpowiednie kwalifikacje;
— zabezpieczenia w pierwszej kolejności dopływu pracowników kwalifikowanych do przedsiębiorstw preferowanych w rozwoju.

6. Szacuje się, że liczba zatrudnionych w gospodarce narodowej poza rolnictwem indywidualnym wyniesie w 1970 r. średnio 10.360 tys. osób. Przewidywany w 1970 r. wzrost zatrudnienia w gospodarce narodowej w skali kraju wchłonie przyrost zasobów siły roboczej.

W gospodarce uspołecznionej liczba zatrudnionych (bez uczniów) wyniesie w 1970 r. średnio 9.714,7 tys. osób, co oznacza wzrost w porównaniu z 1969 r. o 1,9%.

W poszczególnych działach gospodarki uspołecznionej zatrudnienie, w przeliczeniu na pełne etaty, kształtować się będzie następująco (w tys. osób):

Wyszczególnienie	1970 r.	%/% 1970 r. / 1969 r.
1. Przemysł	4.113,2	102,2
2. Budownictwo	1.007,0	100,2
3. Rolnictwo (bez spółdzielni produkcyjnych)	577,5	102,1
4. Transport i łączność	927,0	102,1
5. Obrót towarowy	864,7	101,9
6. Gospodarka komunalna i mieszkaniowa	344,2	103,1
7. Oświata, nauka, kultura i sztuka	729,6	101,9
8. Ochrona zdrowia, opieka społeczna, kultura fizyczna	456,6	103,8

7. Szacuje się, że liczba uczniów zatrudnionych w gospodarce uspołecznionej w 1970 r. wyniesie 348 tys. osób, tj. wzrośnie w porównaniu z 1969 r. o 6,8%.

8. Zakłada się, że wydajność pracy w przemyśle uspołecznionym wyrażona w wartości produkcji globalnej przypadającej na pracownika wzrośnie w 1970 r. o 5,2%, a w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych o 5,0% w porównaniu z 1969 r.

9. Zakłada się, że globalny fundusz płac brutto w gospodarce uspołecznionej wyniesie w 1970 r. 315,0 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z 1969 r. o 5,2%. Osobowy fundusz płac brutto (bez uczniów) wzrośnie w 1970 r. o 4,5%, a przeciętna płaca brutto o 2,5%.

XIII. Kierunki działania w rozwoju gospodarczym i kulturalnym województw.

Rozwój gospodarczy województw powinien być przedmiotem zwiększonego wysiłku resortów i rad narodowych przy maksymalnym wykorzystaniu istniejącego majątku trwałego i przydzielonych środków. Szczególnego skoncentrowania uwagi wymagają następujące dziedziny:

1. Dla zapewnienia harmonijnego rozwoju gospodarczego poszczególnych województw niezbędne jest dokonanie w 1970 r. wydatnego usprawnienia działalności inwestycyjnej.

Uzyskanie określonych w planie efektów gospodarczych w wyniku działalności inwestycyjnej może zapewnić tylko wspólny i skoordynowany wysiłek wszystkich uczestników procesu inwestycyjnego.

Istotnym zadaniem w zakresie zwiększenia efektywności inwestowania powinno być przeprowadzenie przez wszystkie jednostki planujące — zarówno w ramach planu centralnego, jak i terenowego — maksymalnej koncentracji nakładów inwestycyjnych w celu osiągnięcia wydatnego zwężenia i ustabilizowania frontu budownictwa inwestycyjnego oraz przyśpieszenia terminów oddania do użytku realizowanych zadań.

Rezultaty te powinny być osiągnięte przede wszystkim przez przeznaczanie przyznanych środków na zapewnienie

Tight binding, text missing in gutter of book.

prawidłowej i rytmicznej realizacji inwestycji kontynuowanych ujętych w planie oraz przez odpowiednie ograniczenie ilości zadań nowo rozpoczynanych. Nie powinna być rozpoczynana w 1970 r. realizacja zadań w zakresie budownictwa administracyjnego. Należy czasowo ograniczyć realizację obiektów administracyjnych już rozpoczętych.

Ministrowie i prezydia rad narodowych powinni spowodować, aby w nadzorowanych jednostkach planujących ustalenie szczegółowych zadań włączanych do planu poprzedzone było rzetelną analizą zmierzającą do uzyskania potanienia kosztów tych inwestycji oraz pełną weryfikacją ich kosztorysów.

Konieczne jest zapewnienie pełnego przestrzegania dyscypliny inwestycyjnej i niedopuszczanie do podejmowania działalności inwestycyjno-budowlanej poza ustalonymi zadaniami planowymi.

2. Szersze zastosowanie w pracach nad projektami planów na 1970 r. zasady selekcji w ustalaniu zadań planowych wymaga od rad narodowych zwiększonego wysiłku zmierzającego do zapewnienia prawidłowego rozwoju poszczególnych dziedzin gospodarczych oraz zharmonizowanego rozwoju całej gospodarki na terenie województwa. Zadania gospodarki terenowej powinny być ustalane i realizowane w ścisłym powiązaniu z zadaniami jednostek planu centralnego. Efektem tego powiązania powinno być wzajemne ujawnienie i wykorzystywanie rezerw produkcyjnych i usługowych, optymalne wykorzystanie środków oraz udzielenie bezpośredniej pomocy przy realizacji ważniejszych zadań i zwalczaniu występujących trudności i zahamowań. Szczególną uwagę rady narodowe powinny zwrócić na sprawę realizacji programu inwestycji wspólnych i towarzyszących, stanowiących jedną z efektywniejszych form zacieśniania współpracy jednostek planu centralnego i terenowego oraz aktywizacji gospodarczej województw.

3. W zakresie przemysłu podstawowa działalność resortów i rad narodowych powinna zmierzać do:

— dalszej rekonstrukcji i unowocześniania przemysłu poprzez selektywny rozwój preferowanych branż i wyrobów;

— usprawnienia organizacji pracy i produkcji oraz wykorzystania środków trwałych w celu realizacji produkcji wysokiej jakości dostosowanej do potrzeb eksportu i rynku krajowego;

— obniżenia materiałochłonności produkcji i podjęcia dalszych kroków dla maksymalnego wykorzystania posiadanych zasobów surowcowych;

— pogłębienia systemu koordynacji branżowej i terenowo-branżowej, zwłaszcza w rozwijaniu ekonomicznie uzasadnionej kooperacji z uwzględnieniem prawidłowości powiązań w układzie terytorialnym.

Istotne znaczenie dla zapewnienia intensywnego rozwoju przemysłu powinno mieć prowadzenie bieżącej analizy i kontroli wykonania planowanych założeń celem zapewnienia właściwych relacji ekonomicznych między zadaniami i środkami przeznaczonymi dla ich realizacji.

4. W zakresie eksportu wysuwa się na pierwszy plan konieczność pełnej realizacji planowanych dostaw oraz problem uzyskania dodatkowej produkcji na eksport i poprawy na odcinku opłacalności. Należy przy tym zwrócić szczególną uwagę na rozwijanie eksportu wyrobów osiągających korzystne wskaźniki opłacalności dewizowej i równocześnie poszukiwanych przez odbiorców zagranicznych.

Przedsiębiorstwom i zakładom specjalizującym się w produkcji eksportowej należy zagwarantować wszechstronną pomoc i opiekę, zwłaszcza w zaopatrzeniu materiałowym i technicznym, zatrudnieniu i wykonawstwie inwestycyjnym.

W zakresie produkcji wyrobów przeznaczonych na zaopatrzenie rynku wewnętrznego należy dążyć do optymalnego dostosowania ilościowego i jakościowego produkcji do potrzeb odbiorców. W szczególności zadaniem przemysłu jest stałe podnoszenie jakości i estetyki wyrobów, unowocześnianie i wzbogacanie produkowanych wzorów i modeli, jak również dostarczanie wyrobów w rozmiarach i typach niezbędnych do pełnego pokrycia zapotrzebowania rynku.

5. Rady narodowe, w ścisłym współdziałaniu z ministrami koordynującymi właściwe działy usług, powinny zapewnić w pierwszej kolejności intensywny wzrost usług konserwacyjno-remontowych maszyn i urządzeń mechanicznych oraz elektrycznych używanych w gospodarstwie domowym, pojazdów mechanicznych, maszyn rolniczych i innych urządzeń mechanicznych. Równie intensywnie należy rozwijać usługi remontowo-budowlane, pralnicze, gazyfikacji bezprzewodowej oraz inne usługi dla gospodarstw domowych.

Polityka lokalizacyjna powinna zmierzać do stopniowego *wyrównywania dysproporcji w rozmieszczeniu zakładów i pawilonów usługowych*. Należy ponadto zapewnić:

— poprawę wykorzystania parku maszynowego w istniejących placówkach usługowych;

— polepszenie wskaźników zmianowości i wydajności pracy;

— potanienie kosztów świadczonych usług;

— stałe podnoszenie poziomu obsługi, skracanie terminów wykonania i poprawę jakości.

Potencjał wytwórczo-usługowy rzemiosła w 1970 r. w większym stopniu powinien być wykorzystany dla zaspokojenia potrzeb ludności wiejskiej w dziedzinie różnorodnych wyrobów i usług rzemieślniczych. W szczególności należy popierać i udzielać niezbędnej pomocy rzemieślnikom zamierzającym organizować warsztaty na wsi, w małych miastach i osiedlach, wykonujące poszukiwane usługi.

6. W działalności gospodarczej i eksploatacyjnej należy zwrócić szczególną uwagę na oszczędną gospodarkę materiałami i surowcami. W tym celu konieczne jest:

— prowadzenie analiz właściwego wykorzystania surowców i materiałów zgodnie z ustalonymi normami zużycia;

— dokonywanie systematycznych kontroli gospodarki materiałowej, a zwłaszcza stanu zapasów, celem doprowadzenia do likwidacji zapasów zbędnych i nadmiernych;

— zastępowanie w produkcji deficytowych surowców podstawowych surowcami zastępczymi;

— intensyfikacja wykorzystania w produkcji surowców miejscowych, wtórnych i odpadowych.

7. Wykonanie podstawowych zadań w zakresie gospodarki mieszkaniowej wymaga:

— poprawy rytmiczności i jakości przekazywanych do użytku budynków mieszkalnych oraz towarzyszących urządzeń osiedlowych;

— podjęcia energicznego działania zmierzającego do zahamowania wzrostu kosztów inwestorskich budownictwa mieszkaniowego, w celu umożliwienia osiągania większych efektów rzeczowych;

— przygotowania odpowiedniej ilości stanów surowych budynków mieszkalnych ze szczególnym uwzględnieniem potrzeb mieszkaniowych zakładów pracy;

— wprowadzenia dalszego usprawnienia działalności remontowej w celu poprawy stanu technicznego budynków mieszkalnych i podniesienia poziomu bieżącej eksploatacji zasobów mieszkaniowych.

8. Do podstawowych zadań gospodarki komunalnej należy zwiększenie tempa uzbrojenia terenów w podstawowe urządzenia sieciowe, zwłaszcza w tych miejscowościach, gdzie rozwój budownictwa mieszkaniowego i przemysłu uzależniony jest od rozbudowy podstawowej infrastruktury komunalnej.

Tight

Ministerstwo Gospodarki Komunalnej i prezydia wojewódzkich rad narodowych w planie na 1970 r. powinny ponadto:

— zwrócić uwagę na racjonalną gospodarkę terenami miejskimi;
— skoordynować rozwój urządzeń komunalnych z zamierzeniami rozwojowymi jednostek gospodarczych planu centralnego, zwłaszcza przemysłu;
— zapewnić szybszy rozwój usług świadczonych na rzecz ludności przez zakłady komunalne, a szczególnie w zakresie usług komunikacji miejskiej oraz zaopatrzenia w wodę.

9. Podstawowym zadaniem w dziedzinie szkolnictwa jest pełniejsza synchronizacja kształcenia zawodowego z zapotrzebowaniem gospodarki narodowej na robotników kwalifikowanych oraz na pracowników ze średnim i wyższym wykształceniem zawodowym.

Dostosowując plany kształcenia zawodowego do potrzeb gospodarki narodowej, należy wiązać je z potrzebami branż i zakładów rozwojowych, a także z potrzebami budownictwa i rolnictwa.

10. Realizacja podstawowych zadań w zakresie ochrony zdrowia i opieki społecznej wymaga skoncentrowania uwagi przede wszystkim na zapewnieniu prawidłowego przebiegu wykonawstwa obiektów służby zdrowia oraz wykorzystania w maksymalnym stopniu wszelkich możliwości w uzyskaniu dodatkowych pomieszczeń dla zakładów opieki społecznej.

Dalszych wysiłków wymaga również rozszerzenie i usprawnienie opieki, w szczególności nad ludźmi zniedołężniałymi i chorymi w domu.

Należy przyśpieszyć likwidację występujących dysproporcji w rozmieszczeniu kadr medycznych, przede wszystkim w drodze zapewnienia odpowiednich mieszkań młodym lekarzom podejmującym pracę w małych miastach i na wsi.

Dążyć należy także do ściślejszego wiązania działalności lecznictwa zamkniętego z otwartym, co pozwala na lepsze wykorzystanie kadry, aparatury i sprzętu medycznego.

W dalszym ciągu należy poprawiać opiekę lekarską nad ludnością wiejską poprzez dalszy rozwój działalności profilaktycznej oraz rozszerzanie sieci ośrodków zdrowia.

11. Rozwój różnych form społecznego ruchu kulturalnego w mieście i na wsi powinien w większym niż dotychczas stopniu opierać się na inicjowaniu i koordynacji wspólnych poczynań wszystkich jednostek powołanych do prowadzenia działalności kulturalnej. Rozwój ten należy łączyć z intensywniejszym wykorzystaniem bibliotek, muzeów, świetlic i domów kultury zarówno ogólnie dostępnych, jak i działających przy zakładach pracy. Istotną przy tym rzeczą jest zwrócenie uwagi na modernizację i wyposażenie placówek kulturalnych, w szczególności kin wiejskich.

12. Zwiększenie uprawnień rad narodowych w planowaniu gospodarczym, a zwłaszcza w oddziaływaniu na kompleksowy rozwój całej gospodarki na ich terenie, powinno przyśpieszyć proces koordynacji gospodarki centralnej i terenowej. Wzajemna współpraca rad narodowych i jednostek gospodarki centralnej przy opracowywaniu i realizacji planów gospodarczych powinna wyzwolić i zaktywizować inicjatywę organizacji gospodarczych przedsiębiorstw, organów samorządu robotniczego, związków zawodowych i załóg zakładów pracy, zmierzającą do efektywnego zużytkowania środków przeznaczonych przez Państwo na rozwój gospodarczy kraju, zaspokojenie potrzeb ludności, oraz do ujawniania i wykorzystania własnych rezerw.

Nowa rola rad narodowych w planowaniu gospodarczym zwiększa ich odpowiedzialność za prawidłowe kształtowanie rozwoju całej gospodarki województwa i sprawną realizację ważniejszych zadań gospodarczych. Przy realizacji tej nowej funkcji rady narodowe powinny w większym stopniu współpracować z miejscowym aktywem społeczno-gospodarczym, nawiązać częstsze i bezpośrednie kontakty z jednostkami planu centralnego oraz częściej analizować i kontrolować przebieg realizacji ważniejszych zadań planowych — by nie dopuścić do powstawania zakłóceń w prawidłowej realizacji planu.

XIV. Postanowienia końcowe.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podejmując niniejszą uchwałę upoważnia Radę Ministrów do:

1) ustalenia na podstawie niniejszej uchwały szczegółowych zadań planowych dla poszczególnych ministerstw, prezydiów wojewódzkich rad narodowych i innych dziedzin,
2) dokonywania w ciągu roku, w razie istotnych i uzasadnionych ekonomicznie konieczności i potrzeb, zmian w planach szczegółowych w stosunku do postanowień niniejszej uchwały, mając na uwadze zachowanie proporcji planu.

Marszałek Sejmu: Cz. Wycech

421

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 22 grudnia 1968 r.

w sprawie zatwierdzenia sprawozdania Rządu z wykonania narodowego planu gospodarczego w 1968 r., sprawozdania Rządu z wykonania budżetu Państwa za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1968 r. oraz w sprawie udzielenia Rządowi absolutorium za ten okres.

1. Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zatwierdza sprawozdanie Rządu z wykonania narodowego planu gospodarczego w 1968 r.

2. Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zatwierdza sprawozdanie Rządu z wykonania budżetu Państwa za okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1968 r.

3. Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — zgodnie z wnioskiem Najwyższej Izby Kontroli — udziela Rządowi absolutorium za okres od 1 stycznia 1968 r. do 31 grudnia 1968 r.

Marszałek Sejmu: Cz. Wycech

Tight binding, text missing in gutter of book.

422

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 20 grudnia 1969 r.

w sprawie obsadzenia mandatu poselskiego w okręgu wyborczym nr 50 (Tomaszów Mazowiecki).

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej — na podstawie art. 77 Ordynacji wyborczej do Sejmu — postanawia o uzyskaniu mandatu posła na Sejm w okręgu wyborczym nr 50 (Tomaszów Mazowiecki) przez ob. Walentego Pecynę.

Marszałek Sejmu: *Cz. Wycech*

423

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 17 grudnia 1969 r.

w sprawie finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych w okresie przejściowym 1970 r.

Na podstawie § 68 uchwały nr 124 Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1969 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 237) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Zadania inwestycyjne rozpoczęte i przyjęte przez banki do finansowania do dnia 31 grudnia 1969 r. jako inwestycje centralne (w tym również priorytetowe) lub inwestycje zjednoczeń będą finansowane w 1970 r. na zasadach, na jakich były finansowane w 1969 r.

2. Kredyty bankowe przyznane na inwestycje wymienione w ust. 1 będą w roku 1970 wykorzystywane na warunkach określonych w umowach kredytowych zawartych przy przyjmowaniu inwestycji do finansowania. Ustalone w umowach terminy spłaty kredytów lub rat kredytów przypadające na 1970 r. pozostają niezmienione.

3. Oprocentowanie kredytów udzielonych do dnia 31 grudnia 1969 r. na inwestycje, o których mowa w ust. 1, pozostaje w roku 1970 niezmienione, a kredyty, które w myśl umowy kredytowej miały być wolne od oprocentowania, pozostają do dnia 31 grudnia 1970 r. nie oprocentowane.

4. Oprocentowanie kredytów dodatkowych udzielonych w 1970 r. na pokrycie przekroczeń planowych kosztów inwestycji przyjętych do finansowania do dnia 31 grudnia 1969 r., jak też oprocentowanie kredytów na inwestycje nie rozliczone w terminie banki naliczać będą według zasad określonych w uchwale nr 124 Rady Ministrów z dnia 15 lipca 1969 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 237), zwanej dalej „uchwałą". Jednak do inwestycji rozpoczętych do dnia 31 grudnia 1969 r., a rozliczonych w 1970 r., banki za przekroczenie cyklu budowy lub przekroczenie kosztów stosować będą odsetki podwyższone, obliczane zgodnie z uchwałą nr 278 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie zasad finansowania inwestycji i kapitalnych remontów jednostek państwowych (Monitor Polski Nr 61, poz. 318), z możliwością ich różnicowania na warunkach obowiązujących do dnia 31 grudnia 1969 r. Przepisy tejże uchwały mają zastosowanie do określenia świadczeń na rzecz inwestora i innych jednostek, jeżeli zakończona w 1970 r. inwestycja, realizowana do końca 1969 r. jako inwestycja centralna, została wykonana niższym kosztem niż koszt planowy.

§ 2. 1. Przypadające do zapłaty kredyty dotyczące inwestycji zakończonych, realizowanych do dnia 31 grudnia 1969 r. jako inwestycje centralne, podlegają spłacie z funduszów inwestycyjnych zjednoczeń bezpośrednio po dokonaniu rozliczenia inwestycji.

2. W razie braku środków na rachunku funduszu inwestycyjnego zjednoczenia mogą zasilać rachunek tego funduszu środkami amortyzacji scentralizowanej w celu:

1) spłaty kredytów wymienionych w ust. 1,
2) pokrycia zaciągniętych w okresach poprzednich kredytów antycypacyjnych,
3) spłaty zapadających rat kredytów zaciągniętych w okresach poprzednich na inwestycje zjednoczeń,
4) bieżącego finansowania inwestycji branżowych nie objętych kredytowaniem (kontynuowane inwestycje realizowane do dnia 31 grudnia 1969 r. jako inwestycje zjednoczeń, inwestycje branżowe polegające na zakupach nie związanych z budownictwem),
5) pokrycia obciążających inwestycje branżowe udziałów w inwestycjach wspólnych.

3. Gdyby środki na rachunku funduszu inwestycyjnego zjednoczenia, zasilonym środkami amortyzacji scentralizowanej, okazały się niewystarczające na pokrycie wydatków, o których mowa w ust. 2, banki mogą udzielić zjednoczeniu kredytu antycypacyjnego lub odroczyć do dnia 31 grudnia 1970 r. spłatę kredytów płatnych w 1970 r.; za okres odroczenia spłaty kredytów bank nie pobiera oprocentowania.

§ 3. 1. Inwestycje przedsiębiorstw terenowych (poza przedsiębiorstwami resortu rolnictwa) rozpoczęte do dnia 31 grudnia 1969 r. na podstawie decyzji prezydiów rad narodowych, a kontynuowane po tym terminie, finansowane będą w 1970 r. z kredytu bankowego zgodnie z treścią zawartych umów kredytowych. Do inwestycji tych ma zastosowanie § 1 ust. 4.

2. Inwestycje przedsiębiorstw resortu rolnictwa polegające na budownictwie, rozpoczęte do dnia 31 grudnia 1969 r. na podstawie decyzji prezydiów rad narodowych, a kontynuowane po tym terminie, jak również inwestycje tych przedsiębiorstw polegające na zakupach finansowane będą w 1970 r. na zasadach dotychczasowych ze środków budżetowych i pozabudżetowych przewidzianych w planach rzeczowo-finansowych.

Tight

3. Inwestycje branżowe rozpoczynane w 1970 r. przez przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 1 i 2, będą finansowane z kredytu bankowego udzielanego na warunkach określonych w uchwale. Dotyczy to również inwestycji branżowych polegających na zakupach nie związanych z budownictwem, z wyjątkiem zakupów realizowanych przez przedsiębiorstwa resortu rolnictwa.

4. Spłata kredytów bankowych udzielonych na zakończone w 1970 r. inwestycje, o których mowa w ust. 1 i 3, następuje bezpośrednio po zakończeniu inwestycji z terenowych funduszów inwestycyjnych. Przepis § 2 ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie.

§ 4. 1. W celu spłaty kredytów, o których mowa w § 3 ust. 4, prezydia wojewódzkich rad narodowych utworzą terenowe fundusze inwestycyjne; w 1970 r. celowe jest tworzenie terenowych funduszów inwestycyjnych wyłącznie na szczeblu wojewódzkim.

2. Terenowe fundusze inwestycyjne tworzy się:

1) ze środków rachunków amortyzacji scentralizowanej pozostałych po dokonaniu spłaty kredytów bankowych udzielonych na inwestycje, podejmowane przez przedsiębiorstwa na podstawie decyzji prezydiów rad narodowych, zakończone i rozliczone do końca 1969 r.,
2) z nadwyżek amortyzacji przedsiębiorstw terenowych za 1970 r. pozostających po pokryciu potrzeb przedsiębiorstw w zakresie inwestycji własnych i kapitalnych remontów — według norm określonych przez prezydia rad narodowych,
3) ze środków budżetowych.

3. Z terenowych funduszów inwestycyjnych, poza spłatą kredytów dotyczących zakończonych i rozliczonych inwestycji branżowych, mogą być w roku 1970 udzielane dotacje:

1) na zasilanie funduszów inwestycyjno-remontowych przedsiębiorstw, w razie niedoboru środków na sfinansowanie planowych potrzeb przedsiębiorstw w zakresie inwestycji własnych i kapitalnych remontów,
2) na sfinansowanie inwestycji, o których mowa w § 3 ust. 2.

§ 5. 1. Obowiązujące w 1969 r. zasady tworzenia funduszów na inwestycje własne przedsiębiorstw i kapitalne remonty, jak również zasady finansowania inwestycji przedsiębiorstw i kapitalnych remontów pozostają na rok 1970 niezmienione. Inwestycje przedsiębiorstw oraz inwestycje drobne i inwestycje szybko rentujące przyjęte do finansowania przez banki do dnia 31 grudnia 1969 r. będą w roku 1970 traktowane jako inwestycje przedsiębiorstw.

2. Inwestycje socjalno-kulturalne realizowane jako inwestycje przedsiębiorstw, przyjęte przez banki do finansowania do końca 1969 r., będą finansowane w 1970 r. z pozostałości środków przelanych na finansowanie tych inwestycji, a nie wydatkowanych do końca 1969 r., oraz ze środków przewidzianych w § 31 uchwały. Jeżeli środki, jakimi dysponuje inwestor, nie wystarczą na zakończenie inwestycji kontynuowanej, co mogłoby powodować straty gospodarcze, bank na uzasadniony wniosek inwestora może udzielić inwestorowi kredytu pod przyszłe wpływy środków dopuszczonych na finansowanie inwestycji socjalno-kulturalnych. Kredyt nie może przekroczyć kwoty, jaka w planie rzeczowo-finansowym przewidziana była do pokrycia ze środków budżetowych.

§ 6. 1. Wniesienie udziału na rzecz inwestycji wspólnych następuje w drodze przelewu środków na rachunek finansowania inwestycji wspólnej z właściwych funduszów przeznaczonych na finansowanie inwestycji. Jednostka budżetowa objęta budżetem centralnym dokonuje wniesienia udziału na rzecz inwestycji wspólnej ze środków budżetowych.

2. Przelew środków, dokonany tytułem udziału w inwestycji wspólnej, pomniejsza dopuszczalne nakłady jednostki przekazującej udział oraz zwiększa dopuszczalne nakłady inwestora zastępczego.

3. Zadania inwestycyjne, w ramach których przewidziano wniesienie udziału, będą finansowane przez banki do wysokości kosztu określonego w dokumentacji inwestycji, pomniejszonego o przewidziany w tej dokumentacji udział w inwestycji wspólnej.

4. Na finansowanie inwestycji wspólnej banki przyznają inwestorowi zastępczemu kredyt do wysokości wartości kosztorysowej inwestycji wspólnej. Jeżeli w czasie przyjmowania do finansowania inwestycji wspólnej wielkość udziałów ustalonych w umowach zawartych z uczestnikami jest niższa niż określony w dokumentacji koszt inwestycji, banki mogą przyjąć do finansowania inwestycję wspólną i udzielić na nią kredytu pod gwarancją jednostki nadrzędnej nad inwestorem zastępczym.

5. Środki wniesione tytułem udziałów podlegają ewidencjonowaniu na bankowym rachunku inwestora zastępczego i są przeznaczone na spłatę kredytu bankowego udzielonego na finansowanie inwestycji wspólnej. Spłata kredytu następuje bezpośrednio po zakończeniu i rozliczeniu inwestycji.

6. Przepisy ust. 1—5 stosuje się również do inwestycji towarzyszących w rozumieniu uchwały nr 116 Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1969 r. w sprawie terenowej koordynacji inwestycji oraz realizacji inwestycji towarzyszących i wspólnych (Monitor Polski Nr 31, poz. 227), z tym że środki na inwestycje towarzyszące mogą być przelewane na rachunek inwestora realizującego inwestycję towarzyszącą lub na rachunek terenowego funduszu inwestycyjnego.

§ 7. 1. Budownictwo inwestycyjne jednostek naukowo-badawczych (instytuty, centralne laboratoria i inne jednostki równorzędne) finansowane będzie na zasadach określonych dla budownictwa jednostek budżetowych.

2. Inwestycje polegające na zakupach nie związanych z budownictwem oraz kapitalne remonty jednostek wymienionych w ust. 1 będą finansowane:

1) w jednostkach działających według zasad rozrachunku gospodarczego — z funduszów inwestycyjno-remontowych tworzonych przez te jednostki,
2) w pozostałych jednostkach — na zasadach określonych dla jednostek budżetowych.

§ 8. Upoważnia się banki do udzielania prezydiom rad narodowych kredytu antycypacyjnego na poczet akumulacji środków miejskich i powiatowych funduszów mieszkaniowych, o ile bieżąca akumulacja tych funduszów nie zapewnia możliwości finansowania budownictwa mieszkaniowego rad narodowych, rozpoczętego do dnia 31 grudnia 1969 r. Upoważnia się również banki do odroczenia w razie potrzeby spłaty kredytów antycypacyjnych udzielonych do dnia 31 grudnia 1969 r. na poczet planowanych na rok 1970 dochodów miejskich i powiatowych funduszów mieszkaniowych.

§ 9. 1. Koszty dokumentacji dla przyszłych inwestycji branżowych oraz inwestycji jednostek budżetowych finansuje się z kredytu bankowego rozliczanego po przyjęciu przez bank inwestycji, dla której opracowano dokumentację.

2. Przez koszty dokumentacji rozumie się również koszty poniesione na opracowanie założeń techniczno-ekonomicznych w rozumieniu uchwały nr 110 Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1969 r. w sprawie projektowania inwestycji (Monitor Polski Nr 28, poz. 220) oraz prace związane z przygotowaniem założeń techniczno-ekonomicznych, jak: badania, ekspertyzy, prace geologiczne itp.

Tight binding, text missing in gutter of book.

§ 10. Dysponenci funduszów inwestycyjnych przeznaczonych na finansowanie inwestycji branżowych są obowiązani nie później niż do dnia 28 lutego złożyć we właściwej placówce banku roczne plany akumulacji i zużycia środków funduszów inwestycyjnych, sporządzone według wzoru stanowiącego załącznik do zarządzenia.

§ 11. Przedsiębiorstwa objęte planowaniem centralnym i terenowym są obowiązane złożyć we właściwym oddziale banku, w terminie ustalonym dla opracowania planów techniczno-ekonomicznych, roczne plany finansowania inwestycji i kapitalnych remontów, sporządzane według dotychczasowych zasad.

§ 12. Zasady rozliczeń na koniec 1970 r. środków, funduszów i kredytów bankowych związanych z finansowaniem inwestycji uregulują odrębne przepisy.

§ 13. 1. Traci moc:

1) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 listopada 1965 r. w sprawie planowania i uruchamiania środków na finansowanie inwestycji jednostek objętych lub rozliczających się z budżetem centralnym (Monitor Polski z 1965 r. Nr 65, poz. 369 i z 1968 r. Nr 33, poz. 221);
2) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 26 listopada 1965 r. w sprawie planowania i uruchamiania środków na finansowanie inwestycji i kapitalnych remontów jednostek objętych lub rozliczających się z budżetami terenowymi (Monitor Polski z 1965 r. Nr 66, poz. 374 i z 1968 r. Nr 33, poz. 221);
3) instrukcja Ministra Finansów z dnia 25 listopada 1965 r. w sprawie finansowania nakładów związanych z realizacją programów organizacyjno-technicznej rekonstrukcji gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 71, poz. 410);
4) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 2 sierpnia 1967 r. w sprawie rozszerzenia zakresu inwestycji centralnych finansowanych z kredytu bankowego oraz objęcia kredytowaniem inwestycji przedsiębiorstw rozliczających się z budżetami terenowymi (Monitor Polski Nr 45, poz. 224);
5) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 23 grudnia 1967 r. w sprawie finansowania dokumentacji przyszłych inwestycji jednostek i zakładów budżetowych oraz niektórych przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 72, poz. 355);
6) zarządzenie Ministra Finansów z dnia 2 stycznia 1968 r. w sprawie dopuszczenia do realizacji drobnych inwestycji (Monitor Polski Nr 2, poz. 9);
7) okólnik Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów i Ministra Finansów z dnia 4 czerwca 1966 r. w sprawie zasad realizacji planu inwestycyjnego jednostek państwowych (Monitor Polski Nr 31, poz. 167).

2. Traci moc § 8 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 29 grudnia 1965 r. w sprawie odprowadzania i rozliczania amortyzacji jednostek państwowych (Monitor Polski z 1966 r. Nr 1, poz. 7). Ilekroć w tym zarządzeniu jest mowa o rachunku amortyzacji scentralizowanej przedsiębiorstw terenowych, należy rozumieć, że odnośne przepisy dotyczą rachunku terenowego funduszu inwestycyjnego.

§ 14. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Minister Finansów: *J. Trendota*

Dysponent funduszu

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 17 grudnia 1969 r. (poz. 423).

PLAN AKUMULACJI I ZUŻYCIA ŚRODKÓW FUNDUSZU INWESTYCYJNEGO — TERENOWEGO FUNDUSZU INWESTYCYJNEGO *) NA 197.. R.

w tys. zł
bez znaku po przecinku.

Poz.	Treść	Kwota
	I. Dochody:	
1	Pozostałość środków z roku poprzedniego	
2	Amortyzacja przedsiębiorstw (norma . . .%)	
3	Zysk przedsiębiorstw (norma . . .%)	
4	Środki otrzymane od innych jednostek	
5	Dotacje z funduszów celowych	
6	Przelewy z amortyzacji scentralizowanej	
7	Inne środki pozabudżetowe	
8	Środki budżetowe	
	Razem dochody	
	II. Wydatki:	
1	Przelewy na finansowanie inwestycji	
2	Spłata kredytów inwestycyjnych	
	w tym: spłata kredytów na inwestycje realizowane do końca 1969 r. jako inwestycje centralne, przypadających do spłaty w 1970 r.	
3	Udziały w inwestycjach wspólnych i towarzyszących	
4	Przelewy na rzecz innych jednostek	
5	Przelewy amortyzacji do budżetu	
6	. . . . .	
	Razem wydatki	
	Nadwyżka — niedobór*)	

*) Zbędne skreślić.

Tight bi

DANE UZUPEŁNIAJĄCE

Akumulacja i podział amortyzacji w roku objętym planem.

w tys. zł
bez znaku po przecinku.

Poz.	Treść	Ogółem		I kwartał	II kwartał	III kwartał	IV kwartał
		kwota roczna	%				
1	Amortyzacja podporządkowanych przedsiębiorstw						
2	Amortyzacja pozostawiona do dyspozycji przedsiębiorstw						
3	Amortyzacja przeznaczona na fundusz inwestycyjny zjednoczenia (terenowy fundusz inwestycyjny)						
4	Amortyzacja przekazywana do budżetu — na rachunek amortyzacji scentralizowanej *)						

*) Odprowadzenie amortyzacji na rachunek amortyzacji scentralizowanej może dotyczyć wyłącznie roku 1970.

424

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 15 grudnia 1969 r.

w sprawie ceny, warunków i trybu sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych.

Na podstawie art. 5 i 8 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw, związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz. U. z 1958 r. Nr 17, poz. 71 i z 1963 r. Nr 28, poz. 168) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Cena sprzedażna państwowych nieruchomości rolnych.

§ 1. 1. Ustala się podstawową cenę sprzedażną jednego hektara państwowych gruntów rolnych w następującej wysokości:

1) grunty orne:

Okręgi	Strefy	Cena w tysiącach złotych za 1 ha w klasach:							
		I	II	IIIa	IIIb	IVa	IVb	V	VI
I	miejska	36	33	21	19	18	17	11	8,5
	podmiejska	33	30	19	17	16	15	10	7,5
	wiejska	31	27	15	14	13	12	7	5,—
	wiejska oddalona	28	25	13	12	11	10	6,5	4,5
II	miejska	34	31	20	18	17	16	10,5	8
	podmiejska	31	29	18	16,5	15	14	9,5	7
	wiejska	29	26	14	13	12	11	6,5	5
	wiejska oddalona	26	24	12,5	11,5	10,5	9,5	6	4,5
III	miejska	33	30	19	17	16	15	10	7,5
	podmiejska	30	28	17	16	14	13	9	6,5
	wiejska	28	25	13	12	11	10	6	4,5
	wiejska oddalona	25	23	12	11	10	9	5,5	4
IV	miejska	32	29	18	17,5	15,5	14,5	9,5	7
	podmiejska	29	27	16,5	15,5	13,5	12,5	8,5	6
	wiejska	27	24	12,5	11,5	10,5	9,5	5,5	4
	wiejska oddalona	24	22	11,5	10,5	9,5	9	5	4
V	miejska	31	28	17	16	15	14	8	7
	podmiejska	28	26	16	15	13	12	8	6
	wiejska	26	23	12	11	10	9	5,5	4
	wiejska oddalona	23	21	11	10	9	8,5	5	4

Tight binding, text missing in gutter of book.

2) użytki zielone:

Okręgi	Strefy	Cena w tysiącach złotych za 1 ha w klasach: I	II	III	IV	V	VI
I	miejska	36	33	21	13	6,5	4,5
	podmiejska	33	30	19	12	6	4
	wiejska	31	27	15	9	4	3
	wiejska oddalona	28	25	13	8	3,5	2
II	miejska	34	31	20	12	6	4
	podmiejska	31	29	18	11	5,5	3,5
	wiejska	29	26	14	8,5	4	3
	wiejska oddalona	26	24	12,5	7,5	3,5	2
III	miejska	33	30	19	11	5,5	3,5
	podmiejska	30	28	17	10	5	3
	wiejska	28	25	13	8	3,5	2,5
	wiejska oddalona	25	23	12	7	3	2
IV	miejska	32	29	18	10,5	5	3,5
	podmiejska	29	27	16,5	9,5	4,5	3
	wiejska	27	24	12,5	7,5	3,5	2,5
	wiejska oddalona	24	22	11,5	6,5	3	2
V	miejska	31	28	17	10	5	3,5
	podmiejska	28	26	16	9	4,5	3
	wiejska	26	23	12	7	3,5	2,5
	wiejska oddalona	23	21	11	6	3	2

2. Cenę sprzedażną 1 ha gruntów pod lasami ustala się w wysokości 5[illegible]% ceny gruntów ornych lub użytków zielonych określonej w ust. 1 w zależności od otaczających je gruntów ornych lub użytków zielonych.

3. Cenę sprzedażną 1 ha nieużytków właściwych ustala się w wysokości 50% ceny gruntów ornych lub użytków zielonych w klasie VI, określonej w ust. 1, zależnie od tego, do jakiego rodzaju użytków rolnych one przylegają.

4. Tereny torfowe eksploatowane:

1) o średniej miąższości torfu do 0,5 m — wycenia się jak przyległe do nich użytki rolne,
2) o średniej miąższości ponad 0,5 m do 1,5 m — wycenia się według ceny użytków zielonych w klasie II,
3) o średniej miąższości torfu powyżej 1,5 m — wycenia się według ceny użytków zielonych w klasie I.

5. Cenę sprzedażną 1 ha gruntów ustala się w wysokości 60% ceny określonej w ust. 1—4 w następujących województwach, powiatach, gromadach i wsiach:

1) w województwie gdańskim w powiatach: elbląskim, gdańskim, kwidzyńskim, lęborskim, malborskim, nowodworsko-gdańskim, sztumskim, w powiecie wejherowskim we wsiach: Gniewino, Gniewinko, Bychowo, Perlino, Toliszczek, Strzebielinko, Czymanowo, Mierzyno i Salinko, Kostkowo, Zielnowo, Tadzino, Rybno, Rybienko, Dąbrówka Mała gromady Gniewino, we wsi Kniewo gromady Gościcino i we wsi Osiek gromady Linia, w powiecie puckim we wsiach: Wierzchucino, Brzyno, Słuchowo i Białogóra gromady Wierzchucino,
2) w województwie olsztyńskim, z wyjątkiem powiatów: działdowskiego i nowomiejskiego,
3) w województwie białostockim w powiatach: ełckim, gołdapskim i oleckim,
4) w województwie koszalińskim,
5) w województwie szczecińskim,
6) w województwie zielonogórskim,
7) w województwie wrocławskim,
8) w województwie opolskim w powiatach: brzeskim, głubczyckim, grodkowskim, kluczborskim, namysłowskim, niemodlińskim i nyskim,
9) w województwie poznańskim w powiecie trzcianeckim,
10) w województwie rzeszowskim w powiatach leskim i ustrzyckim, w powiecie gorlickim w gromadach: Gładyszów, Śnietnica, Ujście Gorlickie, Wysowa oraz we wsiach: Rozdziale i Wapienne gromady Kryg, we wsi Bednarka gromady Lipinki, we wsi Łosie gromady Ropa, we wsiach: Bartne, Bodaki, Małastów, Męcina Wielka, Owczary i Ropica Górna gromady Sękowa, we wsi Bielanka gromady Szymbark, w powiecie jarosławskim w gromadach: Adamówka, Bobrówka, Duńkowice, Laszki, Majdan Sieniawski, Młyny, Radawa, Sieniawa, Wiązownica i Zapałów, w powiecie jasielskim w gromadzie Krempna oraz we wsiach: Folusz i Wola Cieklińska gromady Ciekliń, we wsiach: Brzezowa, Desznica, Hałbów, Jaworze i Kąty gromady Kąty, we wsiach: Mrukowa i Pielgrzymka gromady Osiek Jasielski, we wsiach: Łysa Góra, Nowy Żmigród i Stary Żmigród gromady Nowy Żmigród, w powiecie krośnieńskim w gromadach: Polany, Tylawa i Iwla, we wsi Nowa Wieś gromady Nadole, w powiecie lubaczowskim w gromadach: Basznia Dolna, Horyniec, Krowica Hołodowska, Nowy Lubliniec, Werchrata, Stary Dzików, Płazów i Wielkie Oczy oraz we wsiach: Nowa Grobla, Bihale, Łukowiec i Szczutków gromady Dąbków, we wsiach Lipie i Stara Huta gromady Narol, we wsi Huta Różaniecka gromady Ruda Różaniecka, we wsiach: Chotylub i Niemstów gromady Dachnów, we wsiach: Borowa Góra i Dąbrowa gromady Lisie Jamy, we wsi Stare Sioło gromady Oleszczyce, we wsi Wola Wielka gromady Łukawica, w powiecie przemyskim w gromadach: Babice, Bachórzec, Bircza, Dubiecko, Kalników, Krzywcza, Leszczawa Dolna, Nienadowa, Huwniki, Olszany, Stubno, Sufczyna i Żohatyn oraz we wsiach: Koniusza i Sólca gromady Fredropol,

Tight bi

we wsiach: Śliwnica, Tarnawce i Zalesie gromady Krasiczyn, we wsiach: Jaksmanice i Siedliska gromady Krówniki, we wsiach: Bełwin, Łętownica i Wapowce gromady Kuńkowce, we wsi Ujkowice gromady Maćkowice, w powiecie sanockim w gromadach: Bukowsko, Jaśliska, Komańcza, Mrzygłód, Posada Górna, Sieniawa, Szczawne, Tyrawa Wołoska i Nowotaniec oraz we wsiach: Bełchówka i Ratnawica, Mokre i Morochów gromady Niebieszczany, we wsiach Wujskie i Załuż gromady Olchowce, we wsi Lalin gromady Jurowce, we wsi Dudyńce gromady Markowce, we wsiach: Pielnia i Nowosielce gromady Nowosielce.

§ 2. Rodzaj użytku rolnego i klasę gruntów ustala się w myśl przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 czerwca 1956 r. w sprawie klasyfikacji gruntów (Dz. U. z 1956 r. Nr 19, poz. 97 i z 1957 r. Nr 5, poz. 21), strefę ekonomiczną w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 30 czerwca 1951 r. w sprawie zasad i trybu zaliczania gromad do stref ekonomicznych (Dz. U. Nr 38, poz. 294), okręg gospodarczy — w myśl przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1962 r. w sprawie zaliczenia powiatów do okręgów gospodarczych, ustalenia norm przeciętnego przychodu szacunkowego oraz stawek podatku gruntowego dla celów wymiaru podatku gruntowego (Dz. U. z 1962 r. Nr 24, poz. 106 i z 1963 r. Nr 48, poz. 271).

§ 3. 1. Prezydia wojewódzkich rad narodowych mogą w drodze uchwały obniżać lub podwyższać w poszczególnych wsiach lub gromadach ceny określone w § 1.

2. Uchwałę prezydium wojewódzkiej rady narodowej o zmianie ceny ogłasza się w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej.

3. W indywidualnych wypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej może zastosować ceny niższe niż określone w § 1 oraz w § 6 i 7, w szczególności ceny budynków z uwzględnieniem ich przydatności użytkowej.

4. Zmiana cen, o których mowa w ust. 1, następuje na wniosek Banku Rolnego lub właściwego do spraw rolnych organu prezydium powiatowej rady narodowej, a obniżka cen w wypadkach, o których mowa w ust. 3 — na wniosek Banku Rolnego.

§ 4. Ceny oraz warunki nabycia działki budowlanej wchodzącej w skład sprzedawanej nieruchomości ustala się według zasad określonych w przepisach o terenach budowlanych na obszarach wsi.

§ 5. 1. Cenę drzewostanów leśnych określa się według cen obowiązujących w państwowym gospodarstwie leśnym przy uwzględnieniu zasad szacunku określonych w przepisach o scalaniu i wymianie gruntów.

2. Cenę innych drzewostanów, upraw, zasiewów i kultur specjalnych ustala się według miejscowych cen rynkowych.

3. Do ustalenia ceny składników wymienionych w ust. 1 i 2 Bank Rolny powołuje rzeczoznawców.

§ 6. 1. Cenę budynków uwzględniając stopień zużycia ustala Bank Rolny według szacunku przyjętego do ubezpieczenia przez Państwowy Zakład Ubezpieczeń.

2. Cenę budynków zużytych co najmniej w 70% ustala Bank Rolny na podstawie opinii rzeczoznawców, w granicach wartości materiałów budowlanych, jakie mogą być uzyskane z rozbiórki.

3. Wartość materiałów budowlanych ustala się według cen obowiązujących jednostki gospodarki uspołecznionej, pomniejszonych o stopień zużycia tych materiałów.

§ 7. 1. Na terenach określonych w § 1 ust. 5 ustala się cenę budynków dla nabywców samodzielnych gospodarstw rolnych w wysokości 50% ceny ustalonej na zasadach określonych w § 6 ust. 1, z wyjątkiem budynków wzniesionych po dniu 5 kwietnia 1958 r. z kredytów bankowych udzielonych nabywcom państwowych nieruchomości rolnych, które później zostały przejęte na własność Państwa.

2. Budynki znajdujące się w gospodarstwie rolnym powinny być w zasadzie sprzedawane w całości jednemu nabywcy.

3. Cenę budynków na działkach budowlanych nabywanych przez nauczycieli zatrudnionych na wsi oraz przez agronomów i zootechników gromadzkich ustala się w wysokości 50% ceny określonej na zasadach podanych w § 6 ust. 1 i 2.

§ 8. 1. Cenę samodzielnych gospodarstw z budynkami sprzedawanych na terenach określonych w § 1 ust. 5 pogorzelcom z województw: warszawskiego, kieleckiego, łódzkiego, krakowskiego, rzeszowskiego, lubelskiego i białostockiego, z wyjątkiem powiatów: ełckiego, gołdapskiego i olieckiego, ustala się w wysokości przyznanego im odszkodowania za spalone budynki, pod warunkiem że przekażą swoje gospodarstwa na własność Państwa.

2. W wypadkach określonych w ust. 1 pogorzelcom przysługuje uprawnienie do nabycia samodzielnych gospodarstw rolnych obejmujących grunty o podwójnej wartości lub o podwójnym obszarze — w porównaniu z gruntami, jakie przekazali na własność Państwa. Obszar nabywanych gospodarstw nie może przekraczać norm określonych w art. 4 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych oraz uporządkowaniu niektórych spraw związanych z przeprowadzeniem reformy rolnej i osadnictwa rolnego (Dz. U. z 1958 r. Nr 17, poz. 71 i z 1963 r. Nr 28, poz. 168).

3. Wartość gruntów określa się według ceny sprzedażnej 1 ha gruntów, ustalonej na podstawie § 1.

Rozdział 2.

Warunki sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych.

§ 9. 1. Nabywcy nieruchomości spłacają cenę sprzedażną w następujący sposób:

1) nabywcy, którzy posiadają gospodarstwa rolne o powierzchni odpowiadającej co najmniej minimalnej normie obszarowej, płacą 15% ceny sprzedażnej przy zawarciu umowy sprzedaży, a resztę należności spłacają w okresie lat 10 w półrocznych ratach,
2) nabywcy, którzy posiadają nieruchomości rolne o obszarze mniejszym od minimalnej normy obszarowej i uzupełniają swe gospodarstwa do obszaru podstawowej normy obszarowej lub powyżej tej normy, płacą 10% ceny sprzedażnej przy zawarciu umowy sprzedaży, a resztę należności spłacają w okresie lat 20 w półrocznych ratach,
3) nabywcy samodzielnych gospodarstw płacą 10% ceny sprzedażnej przy zawarciu umowy sprzedaży, a resztę należności w okresie lat 30 w półrocznych ratach,
4) nabywcy samodzielnych gospodarstw na terenach województwa rzeszowskiego, określonych w § 1 ust. 5 pkt 10, płacą 10% ceny sprzedażnej przy zawarciu umowy sprzedaży, a resztę należności w okresie lat 40 w półrocznych ratach.

2. Właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej w wypadkach gospodarczo uzasadnionych może na wniosek Banku Rolnego lub z własnej inicjatywy zwolnić całkowicie lub częściowo od wpłat wymaganych przy zawarciu umowy sprzedaży nabywców, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 3, nabywających nieruchomości na terenach określonych w § 1 ust. 5. Cenę sprzedażną nieruchomości rozkłada się na okresy spłat ustalone w ust. 1.

3. Repatrianci, którzy powrócili do kraju na podstawie umowy zawartej w dniu 25 marca 1957 r. pomiędzy Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w sprawie terminu i trybu dalszej repatriacji z ZSRR osób narodowości polskiej, są zwolnieni od wpłat wymaganych przy zawarciu umowy

Tight binding, text missing in gutter of book.

sprzedaży. Cenę sprzedażną nieruchomości rozkłada się na okresy spłat ustalone w ust. 1.

4. Okresy spłat rat, ustalone w ust. 1, liczy się od roku kalendarzowego następującego po roku, w którym zawarto umowę sprzedaży.

5. Początek okresów spłat ustalonych w ust. 4 przesuwa się dla:

1) repatriantów wymienionych w ust. 3 oraz młodych małżeństw nabywających samodzielne gospodarstwa rolne o 6 lat,
2) nabywców samodzielnych gospodarstw rolnych bez zabudowań o 5 lat,
3) nabywców wymienionych w ust. 1 pkt 2 i 3 o 3 lata.

§ 10. Oprocentowanie nie spłaconej części ceny ustala się w następującej wysokości:

1) dla nabywców wymienionych w § 9 ust. 1 pkt 1 2%
2) dla nabywców wymienionych w § 9 ust. 1 pkt 2, 3 i 4 oraz w ust. 3 1%.

§ 11. 1. W razie spłaty jednorazowo całej ceny sprzedażnej przy sporządzaniu umowy lub przedwstępnej umowy sprzedaży stosuje się bonifikatę w wysokości 30% tej ceny.

2. W razie przedterminowej spłaty jednorazowo co najmniej 6 rat półrocznych stosuje się bonifikatę w wysokości 10% wpłaconej kwoty.

3. Od nie uiszczonych w terminie rat nabywcy są obowiązani zapłacić odsetki zwłoki w wysokości 0,5% za każdy rozpoczęty miesiąc zwłoki, nie więcej jednak niż 20% należności z tytułu zaległych rat.

4. Bank Rolny stosuje ulgi, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz odsetki za zwłokę określone w ust. 3.

5. W razie trudności płatniczych, wywołanych wyjątkowymi okolicznościami (np. nieurodzaj, powódź, pożar, grad, dobicie, śmierć lub ciężka choroba), Bank Rolny może udzielać ulg w spłacie wymaganych należności. Ulgi polegają na odroczeniu terminów płatności raty na okres do lat pięciu lub na rozłożeniu rat na terminy płatności rat następnych przypadających w okresie najbliższych pięciu lat. Za czas odroczenia lub rozłożenia na raty nie pobiera się odsetek za zwłokę.

§ 12. 1. Członkom rolniczych spółdzielni produkcyjnych, którzy nabyli nieruchomości rolne lub zawarli co do nich przedwstępne umowy sprzedaży i nieruchomości te wnieśli w całości jako wkład do spółdzielni, przysługuje prawo do zawieszenia spłaty reszty ceny sprzedażnej nieruchomości.

2. Zawieszenie spłaty ceny sprzedażnej (ust. 1) ustaje, gdy członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej wyłączy swe grunty w całości lub w części ze wspólnej uprawy lub wystąpi ze spółdzielni albo zostanie z niej wykluczony i w związku z tym nastąpi wydzielenie jego wkładu z areału rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

3. Wniosek członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej o zawieszenie spłaty ceny sprzedażnej powinien być zaopiniowany przez zarząd spółdzielni z podaniem daty wstąpienia członka do spółdzielni i obszaru gruntów wniesionych jako wkład do spółdzielni.

4. Decyzję o zawieszeniu bądź ustaniu zawieszenia spłaty reszty ceny sprzedażnej wydaje właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej i zawiadamia o tym zarząd rolniczej spółdzielni produkcyjnej oraz Bank Rolny.

5. Za okres zawieszenia spłaty ceny sprzedażnej nieruchomości nie liczy się oprocentowania.

§ 13. 1. W rejonach wymagających dosiedlenia ludności rolniczej prezydia wojewódzkich rad narodowych mogą w drodze uchwały ustalać dogodniejsze warunki spłaty ceny sprzedażnej nieruchomości. Uchwałę prezydium wojewódzkiej rady narodowej ogłasza się w dzienniku urzędowym wojewódzkiej rady narodowej.

2. W indywidualnych wypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej może ustalić dogodniejsze warunki spłaty ceny sprzedażnej nieruchomości.

Rozdział 3.

Tryb sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych.

§ 14. 1. Do sprzedaży mogą być przeznaczone nieruchomości wchodzące w skład Państwowego Funduszu Ziemi, które nie będą mogły być w najbliższych latach wykorzystane przez jednostki gospodarki uspołecznionej albo przekazane na cele społeczne. Ponadto we wsiach objętych scaleniem lub wymianą gruntów mogą być przeznaczone do sprzedaży nieruchomości Państwowego Funduszu Ziemi tym osobom, które nieruchomości te dzierżawią i uprawiają, prowadzą na nich racjonalną gospodarkę i mają warunki do dalszego rozwoju produkcji, a przy tym prowadzą gospodarstwo osobiście lub przy pomocy członków rodziny.

2. Wykazy nieruchomości rolnych przeznaczonych do sprzedaży sporządzają właściwe do spraw rolnych organy prezydiów powiatowych rad narodowych i przekazują je Bankowi Rolnemu z oznaczeniem obiektów, dla których jest sporządzona dokumentacja pomiarowo-klasyfikacyjna.

3. W razie braku dokumentacji pomiarowo-klasyfikacyjnej Bank Rolny ustala kolejność sporządzania tych dokumentów dla poszczególnych obiektów, uwzględniając pierwszeństwo dla obiektów dzierżawionych przez ubiegających się o ich nabycie.

4. Nieruchomości przeznaczone do sprzedaży oraz warunki sprzedaży nieruchomości i terminy, w jakich powinny być złożone zgłoszenia o nabycie nieruchomości, Bank Rolny podaje do publicznej wiadomości za pośrednictwem biur gromadzkich rad narodowych przez wywieszenie na okres 14 dni w biurze gromadzkiej rady narodowej, właściwej ze względu na położenie nieruchomości, odpowiedniego ogłoszenia. O przeznaczeniu do sprzedaży nieruchomości, które zostały oddane w dzierżawę, biuro gromadzkiej rady narodowej zawiadamia pisemnie bezpośrednio dzierżawców.

§ 15. 1. Kandydatów na nabywców państwowych nieruchomości rolnych ustala na wniosek Banku Rolnego właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej rady narodowej po zasięgnięciu opinii właściwej do spraw rolnych komisji gromadzkiej lub powiatowej rady narodowej.

2. Rolnicy nie posiadający własnych nieruchomości rolnych mogą być ustaleni jako kandydaci na nabywców państwowych nieruchomości o obszarze użytków rolnych nie mniejszym od obowiązującej normy podstawowej, a o obszarze wszystkich gruntów nie większym niż maksymalna norma obszarowa.

3. Jako kandydat na nabywcę nieruchomości rolnej obejmującej mniej niż obowiązująca norma podstawowa może być ustalony rolnik, który:

1) wraz z nieruchomością stanowiącą już jego własność lub wraz z obszarem odpowiadającym jego udziałowi we współwłasności będzie posiadał gospodarstwo rolne o obszarze co najmniej odpowiadającym normie podstawowej,
2) jest właścicielem nieruchomości rolnej odpowiadającej minimalnej normie obszarowej na danym terenie,
3) jest długoletnim dzierżawcą państwowej nieruchomości rolnej odpowiadającej minimalnej normie obszarowej, a w danej miejscowości nie ma możliwości utworzenia z gruntów państwowych gospodarstwa rolnego o obszarze odpowiadającym podstawowej normie obszarowej.

4. Przy obliczaniu obszaru stosownie do przepisów ust. 3 pkt 1 i 2 uwzględnia się zarówno nieruchomości należące do wspólnego majątku małżonków, jak i nieruchomości należące do odrębnego majątku każdego z nich.

Tight

5. Jeżeli w skład gospodarstwa rolnego wchodzą dwie lub więcej nieruchomości, normy obszarowe dotyczą wszystkich tych nieruchomości łącznie.

6. Minimalne normy obszarowe oraz okoliczność, że nieruchomość ma charakter gospodarstwa hodowlanego, ustala się na zasadach określonych w przepisach w sprawie przenoszenia własności nieruchomości rolnych, znoszenia współwłasności takich nieruchomości oraz dziedziczenia gospodarstw rolnych.

7. Pierwszeństwo do nabycia państwowych nieruchomości rolnych przysługuje długoletnim dzierżawcom pod warunkiem, że stosują właściwe zabiegi agrotechniczne na dzierżawionych gruntach oraz że nabywane przez nich nieruchomości wraz z należącymi już do nich nieruchomościami mogą stanowić zorganizowaną całość gospodarczą.

§ 16. 1. Wytyczne do projektu podziału nieruchomości rolnych objętych wykazem (§ 14 ust. 2) opracowuje Bank Rolny i przedstawia do akceptacji właściwemu do spraw rolnych organowi prezydium powiatowej rady narodowej.

2. Techniczne projekty podziału nieruchomości rolnych sporządzają wojewódzkie lub powiatowe biura geodezji i urządzeń rolnych.

3. Techniczne projekty podziału nieruchomości rolnych zatwierdzają właściwe do spraw rolnych organy prezydiów powiatowych rad narodowych.

§ 17. 1. Umowy notarialne sprzedaży nieruchomości zawiera w imieniu i na rzecz Skarbu Państwa Bank Rolny.

2. W umowie sprzedaży nieruchomości powinna być określona wysokość ceny sprzedażnej, sposób jej spłaty, wysokość oprocentowania oraz sposób zabezpieczenia nie spłaconej części ceny.

3. Cenę sprzedażną nabywca wpłaca na rachunek Banku Rolnego.

§ 18. 1. W razie braku dokumentacji pomiarowo-klasyfikacyjnej i prawnej, Bank Rolny może zawierać z nabywcami przedwstępne umowy sprzedaży. Umowy te upoważniają nabywców do objęcia gruntów w użytkowanie przed zawarciem umowy sprzedaży.

2. Zawarcie umowy przedwstępnej (ust. 1) może być stosowane, gdy został opracowany techniczny projekt podziału nieruchomości lub gdy przy sprzedaży drobnych obiektów Bank Rolny uzyska materiały umożliwiające dokonanie orientacyjnego oszacowania nieruchomości.

Rozdział 4.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 19. Za wykonanie czynności związanych ze sprzedażą państwowych nieruchomości rolnych Bank Rolny pobiera prowizję z wpływów w wysokości 5% ceny sprzedażnej, a z tytułu administracji należności skredytowanych — wpływy z oprocentowania tych należności.

§ 20. Do czasu objęcia nieruchomości w posiadanie przez nabywcę nieruchomość pozostaje w zarządzie właściwych do spraw rolnych organów prezydiów rad narodowych.

§ 21. Przepisy § 9 i 10 mają zastosowanie również do nie spłaconych należności Państwa od osób, które przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia nabyły nieruchomości wchodzące w skład Państwowego Funduszu Ziemi.

§ 22. Traci moc zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 24 września 1962 r. w sprawie ceny, warunków i trybu sprzedaży państwowych nieruchomości rolnych (Monitor Polski z 1962 r. Nr 72, poz. 335, z 1963 r. Nr 49 poz. 248 i z 1965 r. Nr 39, poz. 219).

§ 23. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1970 r.

Minister Rolnictwa: *w z. J. Okuniewski*

425

OBWIESZCZENIE POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACYJNEGO

z dnia 15 grudnia 1969 r.

w sprawie ogłoszenia ustanowionych norm branżowych (BN).

Na podstawie art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o normalizacji (Dz. U. Nr 53, poz. 298) Polski Komitet Normalizacyjny podaje do wiadomości, co następuje:

§ 1. Ustanowione zostały następujące normy branżowe (BN):

Lp.	Numer normy	Tytuł normy i zakres obowiązywania	Data ustanowienia normy	Data od której norma obowiązuje
1	2	3	4	5
		przez Ministra Rolnictwa:		
		w zakresie metod badań:		
1	69/9160-01	Pasze. Oznaczanie witaminy A	5 lutego 1969 r.	dzień ogłoszenia obwieszczenia
		przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
2	69/8132-08	Musztarda	15 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.

Tight binding, text missing in gutter of book.

Lp.	Numer normy	Tytuł normy i zakres obowiązywania	Data ustanowienia normy	Data od której norma obowiązuje
1	2	3	4	5
		przez Prezesa Zarządu Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
3	69/4551-01	*) Wyroby szczotkarskie. Pędzle ławkowce	24 grudnia 1968 r.	1 stycznia 1970 r.
4	69/4551-02	— Pędzle skuwkowe	24 grudnia 1968 r.	1 stycznia 1970 r.
5	69/4551-03	— Pędzle pierścieniowe	24 grudnia 1968 r.	1 stycznia 1970 r.
6	69/4551-04	— Pędzle płaskie	24 grudnia 1968 r.	1 stycznia 1970 r.
7	69/4551-05	— Pędzle. Ogólne wymagania i badania	25 sierpnia 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
8	69/4550-03	Mieszanki pędzlarskie surowców zwierzęcych. Wymagania i badania	28 lutego 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
9	69/4550-04	Mieszanki szczotkarskie. Wymagania i badania	28 lutego 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
10	69/4550-07	*) Wyroby szczotkarskie. Wytyczne ogólne pakowania, przechowywania i transportu	8 października 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
11	69/4553-34	— Miotły do dywanów	24 grudnia 1968 r.	1 stycznia 1970 r.
		w zakresie klasyfikacji:		
12	69/4550-01	— Klasyfikacja	24 grudnia 1968 r.	1 stycznia 1970 r.
13	69/4550-02	Surowce szczotkarskie. Klasyfikacja	24 grudnia 1968 r.	1 stycznia 1970 r.
		w zakresie stosowania oznaczeń:		
14	69/4550-05	*) Wyroby szczotkarskie. Cechowanie i znakowanie	21 czerwca 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
		w zakresie produkcji i badań odbiorczych:		
15	69/4550-06	— Szczotki. Ogólne wymagania i badania	21 czerwca 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
16	69/6721-02	*) Kruszywa mineralne. Naturalne kruszywa kamienne do betonu zwykłego	10 listopada 1969 r.	1 stycznia 1971 r.
17	69/6721-04	— Piasek do zapraw i wypraw budowlanych	24 października 1969 r.	1 stycznia 1971 r.
		przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Cementowego:		
		w zakresie czynności określonych normą:		
18	69/6731-12	Cement. Metody pomiarów parametrów procesu technologicznego	15 października 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Okuć i Instalacji Budowlanych:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
19	69/5051-02	Okucia budowlane. Klucze do zamków drzwiowych	3 września 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Poligraficznego:		
		w zakresie używania pojęć:		
20	69/7460-01	Farby graficzne. Wady. Nazwy i określenia	16 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Przetworów Papierowych i Materiałów Biurowych:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
21	69/7365-02	Papier kolorowany gładki	15 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.
22	69/7372-02	Zeszyty papierów kolorowanych	15 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.

Tight

Lp.	Numer normy	Tytuł normy i zakres obowiązywania	Data ustanowienia normy	Data od której norma obowiązuje
1	2	3.	4	5
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Płyt, Sklejek i Zapałek:		
		w zakresie produkcji:		
23	69/7122-11	Płyty pilśniowe z drewna	4 listopada 1969 r.	1 kwietnia 1970 r.
		w zakresie produkcji i obrotu:		
24	69/7122-21	Podpałka Alfix	3 listopada 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Celulozowo-Papierniczego:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
25	69/7327-01	Bibuła stramentowa	8 listopada 1969 r.	1 lipca 1970 r.
26	69/7345-01	Tektura sklejana z pokryciem natronowym	8 listopada 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		w zakresie metod badań:		
27	69/7308-16	Produkty przemysłu papierniczego. Oznaczanie stopnia pylenia	8 listopada 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Kabli i Sprzętu Elektrotechnicznego:		
		w zakresie produkcji:		
28	69/3053-15	*) Przewody elektryczne do prac geofizycznych. Wymagania i badania	10 września 1969 r.	1 lipca 1970 r.
29	69/3053-16	— Przewody o izolacji polietylenowej	10 września 1969 r.	1 lipca 1970 r.
30	69/3053-17	— Przewody o izolacji polwinitowej	10 września 1969 r.	1 lipca 1970 r.
31	69/3053-18	— Przewody o izolacji gumowej	10 września 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		w zakresie produkcji i obrotu:		
32	69/3032-02	*) Akumulatory zasadowe. Ogniwa akumulatorowe niklowo-kadmowe szczelnie zamknięte guzikowe	30 sierpnia 1969 r.	1 stycznia 1970 r. w zakresie produkcji 1 lipca 1970 r. w zakresie obrotu
33	69/3032-13	— Ogniwa akumulatorowe niklowo-kadmowe szczelnie zamknięte cylindryczne	30 sierpnia 1969 r.	1 stycznia 1970 r. w zakresie produkcji 1 lipca 1970 r. w zakresie obrotu
		przez Dyrektora Instytutu Elektrotechniki:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
34	69/5561-01	Mierniki elektryczne przystosowane do pracy w trudnych warunkach otoczenia. Wymagania i badania	31 października 1969 r.	1 stycznia 1971 r.
		przez Dyrektora Zjednoczenia Urządzeń Technologicznych „Techma":		
		w zakresie terminologii:		
35	69/2780-01	Grzejnictwo promiennikowe. Pojęcia podstawowe	11 października 1969 r.	1 kwietnia 1970 r.
		przez Dyrektora Naczelnego Zjednoczenia Przemysłu Ciągników i Maszyn Rolniczych:		
		w zakresie projektowania:		
36	69/1902-40	Usytuowanie dyszla i wału przyjęcia mocy oraz wolna przestrzeń wokół WPM	29 października 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
		przez Dyrektora Centralnego Biura Technicznego Elementów Maszyn „Elma":		
		w zakresie zasad i oznaczeń klasyfikacyjnych:		
37	69/5300-01	Siłowniki pneumatyczne. Określenia, podział i symbole klasyfikacyjne	20 października 1969 r.	1 stycznia 1971 r.

Tight binding, text missing in gutter of book.

Lp.	Numer normy	Tytuł normy i zakres obowiązywania	Data ustanowienia normy	Data od której norma obowiązuje
1	2	3	4	5
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Budowy Maszyn Ciężkich:		
		w zakresie projektowania i produkcji:		
38	69/2729-03	) Maszyny i urządzenia papiernicze. Dmuchawy wodnopierścieniowe. Wielkości podstawowe	6 października 1969 r.	1 stycznia 1971 r.
39	69/2729-04	— Dmuchawy kułakowe. Wielkości podstawowe	6 października 1969 r.	1 stycznia 1971 r.
		w zakresie produkcji:		
40	69/1312-01	Urządzenia do przygotowania wody. Filtry mechaniczne cylindryczne stojące. Główne wymiary	6 października 1969 r.	1 stycznia 1971 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Taboru Kolejowego:		
		w zakresie produkcji:		
41	69/1341-15	Silniki wysokoprężne okrętowe i kolejowe. Tuleje cylindrowe żeliwne, mokre. Wymagania i badania	4 października 1969 r.	1 października 1970 r.
42	69/3510-01	Tabor kolejowy. Elektrody i druty do spawania łukowego. Wytyczne doboru	4 października 1969 r.	dzień ogłoszenia obwieszczenia
		przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Motoryzacyjnego:		
		w zakresie produkcji:		
43	69/1353-10	Silniki samochodowe. Pompy wodne. Wymagania i badania	30 września 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
		przez Dyrektora Centralnego Ośrodka Konstrukcyjno-Badawczego Przemysłu Okrętowego:		
		w zakresie projektowania i produkcji:		
44	69/3753-01	Wciągarki ładunkowe z napędem elektrycznym okrętowe. Wymagania i badania	29 września 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		przez Dyrektora Biura Projektów i Studiów Taboru Rzecznego:		
		w zakresie projektowania i produkcji:		
45	69/3787-03	Schody stalowe statków śródlądowych. Wymagania	10 listopada 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Hutnictwa Żelaza i Stali:		
		w zakresie projektowania, produkcji i eksploatacji:		
46	69/2744-10	Urządzenia stalownicze. Koryta wsadowe staliwne do pieców	31 lipca 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Lniarskiego:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
47	69/7521-07	Przędza z włókien łykowych. Badania odbiorcze	27 września 1969 r.	1 kwietnia 1970 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Centrali Surowców Włókienniczych i Skórzanych:		
		w zakresie klasyfikacji i oznaczania:		
48	69/7510-01	Kokony jedwabnika morwowego. Klasyfikacja	1 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Tytoniowego:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
49	69/8139-07	Tytoń. Tytoń przemysłowy krajowy przeznaczony na eksport	29 października 1969 r.	1 stycznia 1970 r.

Tight bindi

Lp.	Numer normy	Tytuł normy i zakres obowiązywania	Data ustanowienia normy	Data od której norma obowiązuje
1	2	3	4	5
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Budowy i Montażu Maszyn Przemysłu Spożywczego „Stomasz":		
		w zakresie projektowania i produkcji:		
50	69/2532-01	Dna stożkowe	20 sierpnia 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
51	69/2532-02	Dna elipsoidalne o małej wypukłości i płaskie	20 sierpnia 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
52	69/2532-03	Dna płaskie i wklęsłe do kotłów warzelnych	4 listopada 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
		w zakresie projektowania i konstrukcji:		
53	69/2441-01	Linie rozlewnicze. Wydajności nominalne	20 sierpnia 1969 r.	1 stycznia 1970 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Olejarskiego:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
54	69/8053-03	Margaryna deserowa „Maja"	6 listopada 1969 r.	dzień ogłoszenia obwieszczenia
		przez Naczelnego Dyrektora Centrali Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego „PZZ":		
		w zakresie metod badań:		
55	69/9131-02	*) Ziarno zbóż. Oznaczanie wyrównania ziarna	14 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.
56	69/9131-03	— Jęczmień browarowy. Oznaczanie energii i zdolności kiełkowania	25 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.
		przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Ortopedycznego:		
		w zakresie produkcji i obrotu:		
57	69/5993-32	*) Protezy i aparaty. Szyny stawu skokowego do protez kończyn dolnych	21 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.
58	69/5993-33	— Szyny z łapkami do protez uda	21 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.
59	69/5993-34	— Urządzenia rolkowe do zawieszania protez	21 października 1969 r.	1 lipca 1970 r.

§ 2. 1. Wprowadzone zostały zmiany w następujących normach branżowych (BN), obowiązujące od dnia 1 marca 1970 r., z wyjątkiem wymienionych w lp. 1 i 2, które obowiązują od dnia 1 stycznia 1970 r.:

Lp.	Numer normy	Tytuł normy	Data ustanowienia normy	Data ustanowienia zmian
1	2	3	4	5
		przez Ministra Górnictwa i Energetyki:		
1	68/0421-05	Liny kopalniane wyciągowe. Liny nośne i wyrównawcze. Zasady doboru i obliczania	23 stycznia 1968 r. (Monitor Polski Nr 20, poz. 132)	15 maja 1969 r.
2	66/1725-04	Liny kopalniane wyciągowe z drutów okrągłych. Liny nośne okrągłosplotowe o liniowym styku drutów	19 grudnia 1966 r. (Monitor Polski z 1967 r. Nr 17, poz. 89)	15 maja 1969 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Muzycznego:		
3	65/8261-28	Pianina. Dyble grabowe	1 lipca 1965 r. (Monitor Polski Nr 55, poz. 289)	4 listopada 1969 r.
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Elektronicznego i Teletechnicznego „Unitra":		
4	68/3282-01	Urządzenia teletechniczne. Przekaźniki B-2. Wspólne wymagania i badania	10 maja 1968 r. (Monitor Polski Nr 32, poz. 220)	21 czerwca 1969 r.

Tight binding, text missing in gutter of book.

Lp.	Numer normy	Tytuł normy	Data ustanowienia normy	Data ustanowienia zmian
1	2	3	4	5
		przez Naczelnego Dyrektora Zjednoczenia Hutnictwa Żelaza i Stali:		
5	65/0641-01	Półwyroby do wyrobu rur kotłowych	8 listopada 1965 r. (Monitor Polski z 1966 r. Nr 21, poz. 116)	10 listopada 1969 r.
6	64/0642-09	Stale niskostopowe o podwyższonych własnościach wytrzymałościowych. Blachy grube, cienkie i uniwersalne	30 grudnia 1964 r. (Monitor Polski z 1966 r. Nr 30, poz. 159)	3 listopada 1969 r.

2. Data obowiązywania normy BN-69/7511-09 „Słoma konopna roszona", ustanowionej przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Lniarskiego dnia 19 lipca 1969 r. (Monitor Polski Nr 45, poz. 361), zmieniona została na datę 1 kwietnia 1970 r.

3. Data obowiązywania normy BN-69/7010-01 „Kalka ceramiczna. Wymagania i badania", ustanowionej przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Ceramicznego dnia 26 lipca 1969 r. (Monitor Polski Nr 45, poz. 361), zmieniona została na datę 1 lipca 1970 r.

4. Data unieważnienia normy BN-66/0513-02 „Koks do produkcji amoniaku", ustanowionej przez Dyrektora Zjednoczenia Hutnictwa Żelaza i Stali dnia 27 września 1966 r. (Monitor Polski z 1967 r. Nr 30, poz. 142 i z 1969 r. Nr 45, poz. 361), zmieniona została na datę 1 stycznia 1971 r.

§ 3. 1. Norma wymieniona w § 1 lp. 2 zastępuje normę BN-65/8132-08 „Musztarda", ustanowioną przez Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości dnia 3 lipca 1965 r. (Monitor Polski Nr 67, poz. 386).

2. Norma wymieniona w § 1 lp. 16 zastępuje następujące normy:

1) BN-62/6721-01 „Zwirotłuczeń", ustanowioną przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych dnia 18 grudnia 1962 r. (Monitor Polski z 1963 r. Nr 52, poz. 266),
2) BN-66/6721-02 „Kruszywa mineralne. Naturalne kruszywa kamienne do betonu zwykłego marek do „250", ustanowioną przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych dnia 20 lipca 1966 r. (Monitor Polski Nr 56, poz. 275),
3) BN-63/6721-03 „Kruszywo mineralne. Tłuczeń z nadziarna", ustanowioną przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Kruszyw i Surowców Mineralnych dnia 25 października 1963 r. (Monitor Polski z 1964 r. Nr 72, poz. 340).

3. Norma wymieniona w § 1 lp. 21 zastępuje normę BN-65/7365-02 „Papier kolorowany gładki", ustanowioną przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Przetworów Papierowych i Materiałów Biurowych dnia 18 grudnia 1965 r. (Monitor Polski z 1966 r. Nr 11, poz. 78).

4. Norma wymieniona w § 1 lp. 22 zastępuje normę BN-64/7372-02 „Zeszyty papierów kolorowanych", ustanowioną przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Przetworów Papierowych i Materiałów Biurowych dnia 6 czerwca 1964 r. (Monitor Polski Nr 50, poz. 245).

5. Norma wymieniona w § 1 lp. 25 zastępuje normę BN-63/7327-01 „Bibuła atramentowa", ustanowioną przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Celulozowo-Papierniczego dnia 1 czerwca 1963 r. (Monitor Polski Nr 79, poz. 388).

6. Norma wymieniona w § 1 lp. 40 zastępuje normę BN-63/1312-01 „Urządzenia do przygotowania wody kotłowej. Filtry mechaniczne. Główne wymiary", ustanowioną przez Generalnego Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Budowy Maszyn Ciężkich dnia 28 stycznia 1963 r. (Monitor Polski Nr 26, poz. 133).

7. Norma wymieniona w § 1 lp. 42 zastępuje normę BN-63/3510-01 „Tabor kolejowy. Elektrody i druty do spawania łukowego. Wytyczne doboru", ustanowioną przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Taboru Kolejowego dnia 18 kwietnia 1964 r. (Monitor Polski Nr 50, poz. 245).

8. Norma wymieniona w § 1 lp. 44 zastępuje normę BN-64/3753-01 „Wciągarki (windy) ładunkowe okrętowe z napędem elektrycznym. Wymagania i badania techniczne", ustanowioną przez Dyrektora Centralnego Biura Konstrukcji Okrętowych Nr 1 dnia 14 września 1964 r. (Monitor Polski Nr 85, poz. 403).

9. Norma wymieniona w § 1 lp. 55 zastępuje normę BN-66/9131-02 „Ziarno zbóż. Oznaczanie wyrównania ziarna", ustanowioną przez Dyrektora Centrali Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego „PZZ" dnia 12 stycznia 1966 r. (Monitor Polski Nr 11, poz. 78).

10. Norma wymieniona w § 1 lp. 56 zastępuje normę BN-66/9131-03 „Ziarno zbóż. Oznaczanie energii i zdolności kiełkowania jęczmienia browarnego", ustanowioną przez Dyrektora Centrali Przemysłu Zbożowo-Młynarskiego „PZZ" dnia 18 lipca 1966 r. (Monitor Polski Nr 56, poz. 275).

§ 4. Tracą moc następujące normy branżowe (BN):

1) z dniem ogłoszenia obwieszczenia:
   a) BN-65/1902-25 „Urządzenia odblaskowe trójkątne", ustanowiona przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Ciągników i Maszyn Rolniczych dnia 30 czerwca 1965 r. (Monitor Polski z 1966 r. Nr 44, poz. 224),
   b) BN-65/5990-02 „Sprężyny śrubowe walcowe. Wymagania i badania techniczne", ustanowiona przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Ortopedycznego dnia 30 grudnia 1965 r. (Monitor Polski z 1966 r. Nr 30, poz. 159),
   c) BN-63/6113-01 „Farba olejna szybko schnąca", ustanowiona przez Dyrektora Zjednoczenia Przemysłu Farb i Lakierów dnia 1 września 1963 r. (Monitor Polski Nr 91, poz. 430);
2) z dniem 1 stycznia 1970 r.:
   a) BN-63/0631-01 „Stale niskostopowe o podwyższonej wytrzymałości. Gatunki", ustanowiona przez Generalnego Dyrektora Zjednoczenia Hutnictwa Żelaza i Stali dnia 31 lipca 1963 r. (Monitor Polski z 1964 r. Nr 11, poz. 52),
   b) BN-66/0631-07 „Walcówka i pręty żebrowane do zbrojenia betonu ze stali 34GS", ustanowiona przez Dyrektora Zjednoczenia Hutnictwa Żelaza i Stali dnia 21 marca 1966 r. (Monitor Polski Nr 56, poz. 275).

Prezes Polskiego Komitetu Normalizacyjnego: *B. Adamski*

*) Pełny tytuł normy; jedna kreska przed tytułem tej samej serii norm zastępuje pierwszą część pełnego tytułu, a dwie kreski przed tytułem tej samej serii norm zastępują dwie pierwsze części pełnego tytułu.

426

OBWIESZCZENIE PREZESA NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO

z dnia 30 grudnia 1969 r.

w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych.

Na podstawie art. 12 pkt 5 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) ogłasza się tabelę kursów nr 1/70 stanowiącą załącznik do obwieszczenia.

Tabela kursów zawarta w załączniku obowiązuje od dnia 1 stycznia 1970 r. Jednocześnie traci moc tabela kursów nr 12/69, stanowiąca załącznik do obwieszczenia Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 1 grudnia 1969 r. w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych (Monitor Polski Nr 50, poz. 390).

Prezes Narodowego Banku Polskiego: *L. Siemiątkowski*

Załącznik do obwieszczenia Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 30 grudnia 1969 r. (poz. 426).

TABELA KURSÓW Nr 1/70.

Kursy podstawowe.

Kraj	Waluta	Dewizy		
		kupno zł	sprzedaż zł	średni kurs zł
Albania	100 leków	79,80	80,20	80,—
Australia	1 dolar australijski	4,47	4,49	4,48
Austria	100 szylingów	15,34	15,42	15,38
Belgia	100 franków	7,98	8,02	8,—
Bułgaria	100 lewów	341,02	342,74	341,88
Cejlon	100 rupii	67,03	67,37	67,20
Chińska Republika Ludowa	100 juanów	199,50	200,50	200,—
Czechosłowacja	100 koron	55,42	55,70	55,56
Dania	100 koron	53,20	53,46	53,33
Finlandia	100 nowych marek	95,—	95,48	95,24
Francja	100 franków	71,84	72,20	72,02
Ghana	1 nowy cedi	3,91	3,93	3,92
Grecja	100 drachm	13,30	13,36	13,33
Hiszpania	100 peset	5,70	5,72	5,71
Holandia	100 florenów	110,22	110,78	110,50
Indie	100 rupii	53,20	53,46	53,33
Islandia	100 koron	4,54	4,56	4,55
Izrael	1 funt	1,13	1,15	1,14
Jugosławia	10 nowych dinarów	3,19	3,21	3,20
Kanada	1 dolar	3,69	3,71	3,70
Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna	100 wonów	332,20	333,80	333,—
Libia	1 funt	11,17	11,23	11,20
Maroko	100 dirhamów	78,80	79,20	79,—
Mongolska Republika Ludowa	100 tugrików	99,75	100,25	100,—
Niemiecka Republika Demokratyczna	100 marek	179,55	180,45	180,—
Niemiecka Republika Federalna	100 marek	109,02	109,56	109,29
Norwegia	100 koron	55,86	56,14	56,—
Pakistan	100 rupii	83,79	84,21	84,—
Portugalia	100 escudo	13,88	13,95	13,913
Rumunia	100 lei	66,50	66,84	66,67
Stany Zjednoczone Ameryki	1 dolar	3,99	4,01	4,—
Sudan	1 funt	11,46	11,52	11,49
Syria	100 funtów	104,72	105,24	104,98
Szwajcaria	100 franków	91,24	91,70	91,47
Szwecja	100 koron	77,13	77,51	77,32
Tunezja	1 dinar	7,80	7,84	7,82
Turcja	100 funtów	44,33	44,55	44,44
Węgry	100 forintów	33,99	34,16	34,074
Wielka Brytania	1 funt	9,58	9,62	9,60
Demokratyczna Republika Wietnamu	100 dongów	135,70	136,30	136,—
Włochy	1000 lirów	6,38	6,42	6,40
Zjednoczona Republika Arabska (Egipt)	1 funt	9,17	9,23	9,20
ZSRR	100 rubli	443,33	445,55	444,44

Tight binding, text missing in gutter of book.

Kursy specjalne.

Dewizy kupno zł	Dewizy sprzedaż zł	Dewizy średni kurs zł	Kraj	Waluta	Pieniądze kupno zł	Pieniądze sprzedaż zł	Pieniądze średni kurs zł
26,75	26,85	26,80	Australia	1 dolar australijski	25,85	27,05	26,45
92,65	93,15	92,90	Austria	100 szylingów	92,15	93,15	92,65
48,20	48,40	48,30	Belgia	100 franków	48,—	48,40	48,20
—	—	—	Cejlon	100 rupii	—	—	—
319,35	320,95	320,15	Dania	100 koron	317,75	320,95	319,35
565,—	567,80	566,40	Finlandia	100 nowych marek	562,20	567,80	565,—
429,70	431,90	430,80	Francja	100 franków	410,40	431,90	421,15
23,46	23,58	23,52	Ghana	1 nowy cedi	—	—	—
79,80	80,20	80,—	Grecja	100 drachm	—	—	—
—	—	—	Hiszpania	100 peset	33,70	34,—	33,85
660,20	663,50	661,85	Holandia	100 florenów	656,90	663,50	660,20
319,20	320,80	320,—	Indie	100 rupii	—	—	—
27,20	27,34	27,27	Islandia	100 koron	—	—	—
—	—	—	Izrael	1 funt	—	—	—
19,15	19,25	19,20	Jugosławia	10 nowych dinarów	19,05	19,25	19,15
22,20	22,40	22,35	Kanada	1 dolar	22,20	22,40	22,30
—	—	—	Liban	100 funtów	686,—	726,—	706,—
67,05	67,35	67,20	Libia	1 funt	—	—	—
648,80	652,—	650,40	Niemiecka Republika Federalna	100 marek	645,60	652,—	648,80
335,30	337,—	336,15	Norwegia	100 koron	333,60	337,—	335,30
502,75	505,25	504,—	Pakistan	100 rupii	—	—	—
83,95	84,35	84,15	Portugalia	100 escudo	82,—	82,80	82,40
23,94	24,08	24,—	Stany Zjednoczone Ameryki	1 dolar	23,94	24,08	24,—
—	—	—	Syria	100 funtów	511,95	541,95	526,95
555,45	558,25	556,85	Szwajcaria	100 franków	552,65	558,25	555,45
463,—	465,30	464,15	Szwecja	100 koron	460,70	465,30	463,—
—	—	—	Turcja	100 funtów	168,80	170,60	169,70
57,40	57,70	57,55	Wielka Brytania	1 funt	57,40	57,70	57,55
38,20	38,40	38,30	Włochy	1000 lirów	38,15	38,35	38,25
55,06	55,34	55,20	Zjednoczona Republika Arabska (Egipt)	1 funt	—	—	—

Kursy specjalne stosuje się w transakcjach z następujących tytułów:

1) kosztów podróży i pobytu,
2) kosztów utrzymania przedstawicielstw,
3) rent, emerytur i innych zaopatrzeń,
4) alimentów, zapomóg i spadków,
5) praw autorskich,
6) zarobków i honorariów za usługi zawodowe,
7) składek do organizacji międzynarodowych,
8) usług telekomunikacyjnych i pocztowych,
9) przewozu osób, transportu oraz innych usług z tym związanych,
10) usług portowych, maklerskich i shipchandlerskich,
11) ubezpieczeń i reasekuracji,
12) rybołówstwa i ratownictwa morskiego,
13) danin publicznych, podatków, opłat itp.,
14) dochodów i realizacji mienia.

Kursy podstawowe z dopłatą.

Kraj	Waluta	Dewizy i pieniądze kupno zł	Dewizy i pieniądze sprzedaż zł	Dewizy i pieniądze średni kurs zł
Albania	100 leków	182,30	183,20	182,75
Bułgaria	100 lewów	1.956,63	1.966,45	1.961,54
Chińska Republika Ludowa	100 juanów	1.183,08	1.189,02	1.186,05
Czechosłowacja	100 koron	158,15	158,95	158,55
Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna	100 wonów	1.059,84	1.065,16	1.062,50
Mongolska Republika Ludowa	100 tugrików	365,11	366,95	366,03
Niemiecka Republika Demokratyczna	100 marek	476,93	479,33	478,13
Rumunia	100 lei	183,87	184,81	184,34
Węgry	100 forintów	116,40	117,—	116,70
Demokratyczna Republika Wietnamu	100 dongów	794,88	798,88	796,88
ZSRR	100 rubli	1.526,17	1.533,83	1.530,—

Kursy podstawowe z dopłatą stosuje się do płatności nihandlowych w obrotach płatniczych z państwami wymienionymi w tej części tabeli, przy czym przy kupnie i sprzedaży pieniędzy zagranicznych i czeków w obsłudze ruchu turystycznego stosuje się kursy średnie.

Przy skupie opiewających na ruble czeków podróżniczych Banku dla Handlu Zagranicznego ZSRR w Moskwie, płatnych poza granicami Związku Radzieckiego w walucie kraju realizacji, Narodowy Bank Polski stosuje uzgodniony z wymienionym bankiem kurs zł 2.000,04 za 100 rubli.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 (skrytka pocztowa nr 31).

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka", Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 2003.

Cena 6,40 zł

Tight bi